

บทนำ

เวลาเที่ยงตรงของวันนั้น อากาศในเมืองกรุงช่างร้อนระอุ จากดวงอาทิตย์ที่สาดแสงส่องลงมา โดยที่ไม่มีต้นไม้อัดต้นคอยให้ร่มเงา รถยุโรปสีปรอทเงางามสุดหรูกำลังพุ่งทะยานไปตามท้องถนนด้วยความเร็วในระดับหนึ่ง เพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางตามเวลาที่กำหนด แล้วไม่นานนักก็ต้องหยุดนิ่งชะงักกับการจราจรที่แสนจะติดขัด

“เฮ้อ” สารถีนุ่มถอนหายใจเบาๆ แม้ครั้งนี้จะไม่ใช่อันแรกกับการมาเยือนกรุงเทพฯ แล้วต้องเจอปัญหาจราจรติดขัด แต่กระนั้น ‘แดนดิน’ ก็ยังนึกเบื่อหน่ายมันอยู่ดี

ชายหนุ่มวัยยี่สิบเก้าปีเหลือบมองเจ้านายที่นั่งอยู่บนเบาะหลังผ่านกระจกเป็นระยะ เขาไม่อาจรู้เลยว่าเจ้านายของตนรู้สึกนึกคิดอะไรอยู่ คงเพราะแว่นกันแดดสีดำอันโตปิดบังดวงตาคมดุกร้าวนั้นไว้ ดวงตาที่ไม่ว่าใครได้เห็นเป็นต้องสะท้อนแวกกลับไปตามๆ กัน

“อาจจะไปถึงช้าสักยี่สิบนาทีนะครับคุณเมฆ จากที่ผมลองประเมินระยะทางดูแล้ว” เขากล่าวรายงานเจ้านายหนุ่ม

“อืม...ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่ได้รีบขนาดนั้น” เจ้าของเสียงทุ้มหัวตอกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

แดนดินตรวจเอกสารสำคัญที่จะนำไปใช้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

อีกครั้งในระหว่างรอรถติด โดยจุดหมายปลายทางที่วาก็คือ ‘โรงงาน
บุญยภักดิ์’ โรงงานขนมรักสุขภาพเลื่องชื่อซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่าง
แพร่หลายไปทั่วประเทศ และเจ้านายของเขากำลังเดินทางไปเซ็น
สัญญาการค้ากับเจ้าของโรงงานดังกล่าวในวันนี้

“คุณเมฆแน่ใจแล้วใช่ไหมครับว่าจะตกลงเซ็นสัญญาเป็นคู่ค้า
กับคุณณรงค์?”

“ถ้าไม่แน่ใจแล้วฉันจะถอยลงมาจากเชียงใหม่ทำซากอะไรเล่า
ถามไม่เข้าเรื่องจริงๆ เลยแกล้งเผลอ”

ลูกน้องคนสนิทหัวเราะแหะๆ ก็เจ้านายของเขาคนนี่ใช่ว่าจะ
ตกลงทำการค้ากับใครง่ายๆ เสียที่ไหน ทั้งบริษัทต่างๆ และพ่อค้า
คนกลางรายใหญ่ที่เซ็นสัญญาทำการค้าด้วยก็น้อยจนแทบจะนับคน
ได้ แต่ละคนล้วนผ่านการคัดกรองแล้วคัดกรองอีก เพราะผลผลิตที่แบ่ง
ไว้สำหรับทำการค้ากับบุคคลอื่นมีเพียงสี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนอีก
หกสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือนำส่งออกไปขายทั้งในและต่างประเทศในนาม
ของไร่วรานุกรเอง

“มันก็ดีนี่ ได้เป็นคู่ค้ากับเจ้าของโรงงานขนมยอดฮิตที่ทำกำไร
หลักร้อยล้านต่อปี” ริมฝีปากหนารูปกระຈັບคลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย

“และแก้แค้นคนที่พยายามจะตัดหน้าไร่ของเราด้วยใช่ไหมครับ”
แดนดินต่อให้ด้วยรู้เท่าทันแผนการเบื้องลึกของเจ้านาย

“อย่าเรียกว่าแก้แค้นเลย พวกแมลงหวี่แมลงวันอย่างไรของ
ไ้อ้บดไม่มีทางมาสู้เทียบชั้นไร่ของเราได้ ต่อให้มันพยายามจะเสนอหน้า
แย่งคู่ค้าของฉันก็เถอะ”

“แต่ก็ประมาทไม่ได้เลยนะครับ ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาไร่พนา
รักษ์ขยายตัวขึ้นมากทีเดียว”

“ฉันไม่กลัว ถึงไร่มันจะขยายใหญ่อีกสักแค่ไหน แต่ผลผลิตไม่ได้
คุณภาพดีเท่าเราก็ไม่มีประโยชน์”

บุรุษหนุ่มผู้เป็นดั่งราชันปกครองอาณาจักรการเกษตรอย่างไร
วรานุกรไม่มีท่าทีหวั่นกลัวต่อศัตรูคู่แข่งแต่อย่างใด

แดนดินรู้สึกรักและเทิดทูนเจ้านายของตนก็เพราะเหตุนี้ หัวหาญ
เด็ดขาด มีความเป็นผู้นำ ไม่เคยหวั่นเกรงต่อศัตรูคู่แข่งจึงปกครอง
คนงานนับหลายร้อยชีวิตได้

บางทีเขาก็อดคิดเล่นๆ ไม่ได้ว่า ผู้หญิงแบบไหนกันนะที่จะมา
ทำให้หัวใจแกร่งตั้งหินผาของผู้ชายที่ชื่อ ‘เมฆา’ ต้องมีอันสั้นคลอน
และมีคุณสมบัติเพียบพร้อม คู่ควรแก่การเป็นภรรยาและแม่ของลูก
ไม่ว่าหากกลับจากเซ็นสัญญาในคราวนี้ เจ้านายของเขาอาจจะพบ
ผู้หญิงคนนั้นแล้วก็เป็นได้

“คุณเมฆครับ ครั้งที่แล้วที่ผมไปดูโรงงานปูนยักดีมา...”

“แล้วยังไง” คิวหนามวดเข้าหากันเมื่อลูกน้องคนสนิทเว้นช่องไฟ
ในการเล่าเสียนาน

“ลูกสาวเจ้าของโรงงานสวยมากๆ เลยนะครับ”

เมฆาคลายความสงสัยลง หัวเราะในลำคองน้อยๆ พลางสิ้น
ศรัทธา หมั่นไ้ความไม่เจียมตนของไอ้แดนดินที่ริจะทำตัวคล้ายสำนวน
‘กระต่ายหมายจันทร์’

“แกปึงเขาว่างั้นเถอะ เล่นของสูงเกินไปหรือเปล่าหา ไอ้ดิน”

“โอ้ย ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมมีคนรักแล้ว ที่พูดให้คุณเมฆ
ฟังก็เผื่อว่าคุณเมฆจะสนใจ”

“ไม่ละ ชีวิตนี้ฉันเจอผู้หญิงสวยมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คน ชอบใจที่ยัง
อุตส่าห์กรุณาหามาให้ดูตัว” เขาประชด

“แต่คนนี้สวยมากเลยนะครับ สวยมากๆ สวยหยาดฟ้ามาดิน
ถึงจะไม่แซบเบอร์ลิ้มตามสเปกของคุณเมฆ แต่ก็สวยแบบหวานๆ สวย
เหมือนนางฟ้า...” แดนดินพรรณนาความงามของหญิงสาวที่ได้พบเจอ
เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนด้วยแววตาเคลิ้มฝัน แต่ไม่คิดหวังเล่นของสูง

เพียงแค่มองไว้เป็นอาหารตาเท่านั้น

“เวอร์แล้ว เดียวถ้าฉันเจอตัวจริงแล้วไม่สวยอย่างที่แกว่านะ ฉันจะหักเงินเดือนแกไฉน”

“ถ้าไม่สวยตามปากของผมว่า ให้หักเลยครับ แต่ถ้าเกิดถูกใจ บั้งบั้งसानสัมพันธ์ขึ้นมา คุณเมซก็เตรียมขึ้นเงินเดือนให้ผมได้เลย ย่า”

ไอ้แดนดินจอมงกถึงขั้นยอมเอาเงินเดือนของตัวเองมาวางพนัน คงจะมั่นใจมากกว่าเขาต้องถูกตาต้องใจผู้หญิงคนดังกล่าวอย่างแน่นอน

เมซาชักอวยากรู... ลูกสาวเจ้าของโรงงานขนมร้อยล้านจะสวยสด ดงงามปานนางฟ้าอย่างที่ลูกน้องของเขาได้กล่าวขวัญเอาไว้หรือไม่

**“พอจะรออยู่ที่ห้องทำงาน พอคุณเมซมาถึง จันทร์ออกไป
ต้อนรับเขาให้พ่อน้อยนะ”**

“คะ” เสียงหวานน้อมรับคำบัญชาจากบิดาอย่างว่าง่าย หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาวิเศษโบราณที่ติดอยู่ข้างฝาผนัง ก่อนจะพนมทูลมาหาพ่อ “จันทร์ว่าแขกของพ่อคงจะมาสายแล้วละคะ”

“รอติดนะลูก ลูกน้องคุณเมซเพิ่งจะโทร. บอกพ่อเมื่อกี้ มาสายนิดหน่อยไม่เป็นไรหรอก” ต่อให้ต้องรอนานกว่านี้อีกสักกี่ชั่วโมง เขาก็รอได้ เพราะการติดต่อเจรจาให้อีกฝ่ายมาทำการค้าร่วมกันนั้นไม่ง่ายเลย เขาต้องรอการตอบรับอยู่หลายเดือนจนกระทั่งมีโอกาส และคนอย่างเจ้าแค้นรงค์จะไม่วันยอมเสียมันไปแน่นอน

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสามครั้ง ก่อนพนักงานชายคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา

“แขกของเจ้าแค้นมาถึงโรงงานแล้วครับ”

“จ้ะหรือ...โอเค ขอบใจมาก”

“ครับ” พนักงานคอมพิวเตอร์ชะงักเล็กน้อยแล้วเดินจากไป

“ไปลูก ไปต้อนรับว่าที่คู่ค้าของพ่อแล้วพาเขามาที่นี่ด้วย” แก้วแก่นรงค์ยิ้มบาง มอบหน้าที่สำคัญให้บุตรสาวผู้ซึ่งมีอัธยาศัยดีเยี่ยม พุดจาไพเราะอ่อนหวาน เป็นที่ชื่นชมของบรรดาคนรู้จักโดยเฉพาะคนใหญ่คนโตและพวกคุณหญิงคุณนาย ไม่ว่าจะใครเห็นเป็นต้องเอ็นดู ลูกสาวคนนี้ของเขา จึงเหมาะแก่การต้อนรับคนสำคัญเพื่อสร้างความประทับใจแรกเริ่ม

ม่านพระจันทร์พยับก่น้ำรับน้อยๆ ลุกไปเปิดประตูออกจากห้องทำงานของบิดาที่สร้างเอาไว้ในตัวโรงงานสำหรับรับแขก หรือตรวจสอบบัญชีและทำธุรกรรมต่างๆ ส่วนบริษัทนั้นอยู่แยกห่างจากตัวโรงงานหลายร้อยเมตร

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก เพราะภาพตรงหน้าทำเอาเธอเริ่มหายใจติดขัด

บุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สง่างามดุจตั้งพญาราชสีห์กำลังเดินเข้ามาในโรงงาน ตามด้วยผู้ติดตามหนึ่งคน รังสีความน่าเกรงขามแผ่ขยายเข้ามาหาตัวเธอเรื่อยๆ จนขนกายลุกชัน

‘เขาช่างน่ากลัวเหลือเกิน’ เธอคิด ชายตรงหน้าเหมือนกับพวกมาเฟียในละครหลังข่าว

ม่านพระจันทร์ซึ่งใจที่จะเดินออกไปปะทะกับผู้ชายคนนี้ตรงๆ อยู่ยาวนานจนต้องหาที่หลบมุมอยู่สักครู่ รอจังหวะที่เขาจะเดินเข้ามาถึง

“แกแน่ใจนะว่าถูกโรงงานแล้ว ฉันไม่เห็นมีใครออกมาต้อนรับพวกเราสักคน ไม่ส่งใครมารับแบบนี้ จะให้เดินหาเจ้าของโรงงานเองหรือ” เมฆาเอ่ยเสียงเย็นชา ถอดแว่นกันแดดของตนออก พลังมองสำรวจไปรอบๆ โรงงานกว้างใหญ่ มีเพียงพนักงานโรงงานที่กำลังทำงานกันอย่างชะมัดเขม้น

“ใจเย็นๆ ครับคุณเมฆา ผมเคยมาที่โรงงานนี้หนหนึ่งแล้ว ห้อง

เจ้าของก็อยู่ในตัวโรงงานนี้แหละครับ เพียงแต่น่าจะอยู่ลึกหน่อยเท่านั้นเอง”

“งั้นฉันจะกลับขึ้นไปรอบนรถ เขาส่งใครมารับก็ค่อยมาตามแล้วกัน เสียอารมณ์ซะม๊าด” บุรุษหนุ่มลั่นศีรษะ เตรียมจะหันหลังกลับ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียง

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณเมฆา”

เสียงนั้นหวานนุ่มลึกคล้ายเป็นคาถาสะกดให้เมฆาต้องหันไปหาเจ้าของเสียงอย่างรวดเร็ว เป็นวินาทีสั้นๆ ที่ลมหายใจของเขาสะดุดก่อนเนื้อในอกข้างซ้ายก็เต้นรัวเร็วอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเพราะภาพหญิงสาวตรงหน้า...

เห็นที่คราวนี้ เขาคงต้องขึ้นเงินเดือนให้ไฉ่คืนเสียแล้ว

1

แรกพบ สะกดใจ

“ผมยินดีมากครับที่ได้มีโอกาสทำธุรกิจร่วมกับคุณ” เจ้าแก้ว
โรงงานยิ้มอย่างยินดีทันทีที่ปลายปากกาของชายหนุ่มจดลงบนหนังสือ
สัญญา

“ครับ สิ้นเดือนนี้ผมจะให้ลูกน้องผมจัดคนงานขับรถส่งผลไม้
มาที่โรงงานตามข้อตกลงของเรา”

“ผมเคยได้ยินชื่อเสียงของไร่วรรณุกรมานานแล้ว เรื่องที่ผลผลิต
ในไร่คุณภาพดีเยี่ยมโดยไม่ต้องพึ่งสารเคมี”

“จะพูดว่าไม่มีสารเคมีเลยก็ดูจะเป็นการโฆษณาเกินจริงไป ก็มี
ใช้บ้างครับ เพราะบางวันผลผลิตไม่พอตามที่ตลาดต้องการ แต่ขอ
ยืนยันว่าใช้น้อยที่สุด และเราก็มีโซนผักผลไม้ออร์แกนิกที่ไม่ใช้สารเคมี
เลย ซึ่งจะรอนานและราคาแพงกว่าโซนธรรมดาทั่วไปครับ ส่วนใหญ่
ผักผลไม้พวกนี้ผมก็กินกันเองในครอบครัว แจกจ่ายคนงาน ไม่ก็
ส่งขายให้กับผู้นิยมบริโภคอาหารคลีน”

ชายวัยกลางคนถูกใจในความตรงไปตรงมาของคู่ค้าหนุ่มรุ่นลูก
การพูดการจาหรือก็จะฉะฉาน ช่างสมเป็นนักธุรกิจหัวใจเกษตรจริงๆ
จนเขารู้สึกอยากจะสานสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น

“ถ้าไม่รังเกียจ ขอเชิญคุณเมฆกับลูกน้องรับประทานอาหาร

เที่ยงที่นี้เลยนะครับ”

เมฆาซึ่งใจกับคำชวนนั้นนอนอยู่สักครู่... พลันนัยน์ตาก็ด้วัดไปมองทางหญิงสาวที่นั่งจัดดอกไม้อยู่ตรงมุมโซฟา

นั่นแหละ คือคำตอบของเขา

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนด้วยนะครับ”

“จันทร์ลูก ช่วยไปโทร. สั่งอาหารจากโรงแรมตาก้ามาที” ณรงค์บอกลูกสาวที่กำลังตัดเล็มก้านดอกกุหลาบใส่แจกัน อีกฝ่ายก็ลุกไปทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย

“ลูกสาวคนเดียวของคุณณรงค์หะหรือครับ” บุรุษหนุ่มเอ่ยถาม

“ไอ้ เป่ล่าหรือครับ ผมมีลูกสามคน มีลูกชายคนโตเรียนอยู่ที่อังกฤษ คนเล็กสุดยังเรียนมัธยมอยู่ ส่วนลูกคนนี้เป็นลูกคนกลาง”

“จ้ันหรือครับ เธอชื่ออะไร”

ชายหนุ่มหลุดปากถามต่อด้วยความอยากรู้ ถ้าแก่เจ้าของโรงงานทำหน้าประหลาดใจนิดๆ ที่เขาดูเหมือนจะสนใจสนในในตัวลูกสาวคนนี้เหลือเกิน แต่ก็ตอบออกมาอย่างไม่ลังเล

“ชื่อจันทร์ครับ ชื่อเต็มจริงๆ คือมานพระจันทร์”

“มานพระจันทร์...” เมฆาทวนชื่อของหญิงสาวแผ่วเบา แล้วยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ได้พบเจอกับเธอเป็นครั้งแรก

...

‘สวัสดิ์คือะ ขอโทษนะคะที่ทำให้รอนาน’ หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวกระพุ่มมือไหว้อย่างอ่อนช้อย ทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้นมา เขาก็ได้ประจักษ์แก่ใจแล้วว่าคำพูดของลูกน้องคนสนิทเป็นจริงทุกประการ

ดวงตากลมโตหวานซึ่งรับกับคิ้วสวยได้รูป เลือดผาดประดับระเรื่อที่แก้มขาวดูน่ามอง ผมสีดำขลับถักเปียเป็นระเบียบเรียบร้อย ทว่าสิ่งสำคัญที่สุดเลยคือรอยยิ้มของเธอ

รอยยิ้ม... ที่กระซกหัวใจของเขาให้จดจ่อทุกวินาทีราวกับต้อง

มนตรีสะกด

แต่เมื่อได้มองตั้งแต่ศีรษะจดเท้า อารมณ์ของชายหนุ่มก็มีอันต้องสะดุด เพราะเธอก็คือแม่ชืดๆ นี่เอง!

เสื้อสเวตเตอร์แขนยาวลงมาถึงข้อมือและกระโปรงผ้าชีฟองยาวคลุมเข่าล้วนเป็นสีขาวย เธอไม่ใช่เครื่องประดับใดๆ นอกจากต่างหูเพชรเม็ดเล็ก ถึงจะไม่เข้ากับแบบที่ผู้หญิงที่เขาถูกใจ แต่หญิงสาวก็ดูสวยสะอาดสะอ้านตาอย่างบอกไม่ถูก อารมณ์ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นในหัวใจของเขายาวไกลอย่างไม่เคยเกิดกับผู้หญิงคนใดมาก่อน

...

ไม่นานนัก อาหารชั้นเลิศจากโรงแรมระดับห้าดาวซึ่งถูกจัดใส่จานดูน่ารับประทานก็มาเสิร์ฟ แดนดินปฏิเสธการร่วมโต๊ะอาหารกับเจ้านาย แล้วออกมานั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ที่โซฟาแบบห่างๆ สังเกตการณ์อยู่เงียบๆ พลางนึกกระหยิ่มยิ้มย่องในใจ รู้ว่าคนเป็นเจ้านายสนอกสนใจลูกสาวของเจ้าแก้งาน

สุดท้ายแล้วเจ้านายสุดหล่อของเขาก็แพ้อายให้แก่นางฟ้าบนดินตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ

“คุณเลขาฯ ค่ะ น้ำส้มค่ะ ถึงไม่ทานข้าว ดื่มน้ำส้มสักแก้วก็ยังดีนะคะ”

ท่านพระจันทร์ยื่นแก้วน้ำส้มให้ชายหนุ่ม พร้อมกับเรียกเขาอย่างสุภาพว่า ‘คุณเลขาฯ’

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม ขณะรับแก้วน้ำส้มมาดื่ม หางตาก็ยังเหลือบไปเห็นสายตาพิศาดของใครบางคนที่ยังมองมายังเขา

แดนดินหันไปส่งยิ้มแห้งให้เจ้านายที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ สื่อท่าทางเป็นนัยๆ ว่า ‘ผมไม่ยุ่งกับสาวที่คุณแม่หลงใหลหรอกครับ’

ท่านพระจันทร์เดินกลับมา นั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับ

บุคคลทั้งสองเช่นเดิม บิดาของเธอและผู้ชายที่ชื่อเมฆาคคนนี้จะพูดคุยกันถูกคองัก ทั้งที่เพิ่งจะเจอกันได้ไม่นาน นับเป็นโชคดีที่ความสัมพันธ์เป็นไปได้อย่างราบรื่น

ขณะตักอาหารเข้าปาก ดวงตาของบุรุษหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคอมเข้มก็จับจ้องมายังเธออยู่เป็นระยะ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก จนเวลาล่วงเลยผ่านไปสักพักใหญ่

“อ้อ! ได้เวลาแล้วสินะเนี่ย ผมลืมได้ยังไงกัน” ชายวัยกลางคนหัวเราะเบาๆ พลังลูกจากโต๊ะ “ขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ พอดีผมต้องรีบไปมารยาทของผมไปโรงพยาบาล หมอนัดตรวจความดันนะครับ”

“เดี๋ยวจันทร์พามาแม่ไปเองก็ได้ค่ะ” ม่านพระจันทร์รีบอาสา อยากจะพาตัวเองออกไปจากตรงนี้เหลือเกิน

“ไม่ได้หรอกลูก ลูกปองเกล้ากลับบ้านที่สกลนคร” พ่อของเธอหมายถึงสูงสมปองซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับรถประจำบ้าน

“และที่สำคัญลูกก็ยังขับรถไม่เป็น”

คำพูดติดตลกทำเอาบุคคลที่สามหลุดเสียงหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นใบหน้าดงามเปลี่ยนเป็นสีแดงเพราะความอาย จึงเก็บกั้นความรู้สึกขบขันเอาไว้ในใจ

“ลูกอยู่คุยกับคุณเมฆไปพลางๆ ก่อน เสร็จจากพามาแม่ไปหาหมอแล้วพ่อจะแวะเข้ามาที่โรงงานอีกที” เขากำชับกับลูกสาวก่อนจะหันไปบอกลาแขกคนสำคัญ

“ไว้โอกาสหน้าค่อยพบกันใหม่ ผมคงต้องขอตัวลาก่อน สวัสดีครับคุณเมฆ”

“สวัสดีครับ” เมฆายกมือไหว้ลาผู้อาวุโสกว่า

ทันทีที่ลับร่างของชายวัยกลางคนแล้ว ชายหนุ่มก็หันไปส่งสัญญาณให้ลูกน้องตัวแสบออกไปข้างนอก

“เอ่อ...ผมขออนุญาตออกไปคุยโทรศัพท์ที่ด้านนอกสักครู่นะคะครับ คุณเมฆ” เมื่อได้รับสัญญาณ แคนดินจึงรีบทำหน้าที่ลูกน้องดีเด่น โดยปล่อยให้เจ้านายได้มีโอกาสพูดคุยกับหญิงสาวตามลำพัง

สิ้นเสียงประตูถูกปิดลง ความเงียบก็เข้าปกคลุมภายในห้องกว้างทันที อาหารรสเลิศจากโรงแรมห้าดาวจึงเฉือนลงไปถนัด บิดาของเธอคิดอย่างไรกันถึงได้ให้เธอนั่งคุยกับผู้ชายแสนน่ากลัวคนนี้ แม้หญิงสาวอยากจะชวนคุยเพื่อทำลายความเงียบ แต่ก็ไม่รู้ว่าควรเริ่มจากตรงไหนดี การอยู่กับเขาเพียงลำพังทำให้ยิ่งเกิดความรู้สึกประหม่ากว่าครั้งแรก

“คุณชื่อจันทร์...ใช่ไหมครับ” บุรุษหนุ่มเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวแยมยิ้มบางๆ ก้มหน้าลงต่ำด้วยไม่กล้าสบประสาธน์กับดวงตาดุกร้าวคู่นั้น

“คุณจันทร์ บังเอิญที่เราชื่อคล้ายๆ กัน”

“คล้ายยังไงเหรอคะ” มันแทบไม่มีส่วนคล้ายส่วนคล้ายจางกันตรงไหนเลย ‘จันทร์’ กับ ‘เมฆ’ พยัญชนะไม่ได้ออกเสียงเหมือนกันด้วยซ้ำ

“ก็...อยู่บนท้องฟ้าเหมือนกันยังงั้นล่ะครับ” เขาเฉลย

“นั่นสินะคะ ทำไมฉันถึงลืมนึกไปได้” หญิงสาวลูบท้ายทอยเบาๆ แก้อาการเก้อเขิน

“ผมขอโทษที่เสียมารยาทเมื่อสักครู่”

“เสียมารยาทเรื่องอะไรคะ” เธอจำไม่ได้

“ผมหัวเราะเรื่องที่คุณขับรถไม่เป็น”

“ถ้าเรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอกค่ะ ใครมาได้ยืนก็คงหัวเราะกันทั้งนั้น มันน่าอายใช่ไหมคะ ทั้งที่ฉันอายุเลยี่สิบแล้ว แต่ยังขับรถไม่เป็น”

“ไม่น่าอายหรอกครับ คนเราไม่จำเป็นต้องมีความสามารถเหมือนกันทุกอย่าง”

คำพูดที่ไปในทิศทางบวกทำให้ม่านพระจันทร์คลายความรู้สึก

เกร็งลงได้มาก เธอจึงกล้าเงยหน้าขึ้นมองและยอมรับว่า ใบหน้าคมเข้ม
ของเขายามกำลังฉีกยิ้มช่างเปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์ แม้ท่าที่เป็นมิตรจะ
สวนทางกับบุคลิกของเขาโดยสิ้นเชิง

หากว่าเธอไม่ได้รักใคร่คนหนึ่งอยู่แล้ว ก็คงปล่อยให้เขาเข้ามา
มีอิทธิพลในหัวใจตามสไตล์คนหัวนี้ไหวง่าย

“คุณเมซอิมแล้วไซ้ใหม่คะ ฉันจะขออนุญาตเก็บจานซาม”

“ครับ ได้เลย” เมซอตอบรับเมื่อรับประทานอาหารจนอิมเต็มที
แล้ว

บุรุษหนุ่มนั่งสังเกตหญิงสาวแบบเงียบๆ ขณะที่เธอเก็บกวาด
โต๊ะอาหารอย่างชำนาญราวกับเป็นแม่บ้านฝีมือเยี่ยม แม้เมื่อครู่จะเอ่ย
ปลอบใจไปในทิศทางที่ดี แต่ความจริงเขาก็ยังแอบหัวเราะอยู่ในใจ

พอเห็นงานอดิเรกของเจ้าตัวตั้งแต่เข้ามาเหยียบห้องนี้ ทั้งถัก
ไหมพรม จัดดอกไม้ ประดิษฐ์ประดอยงานฝีมือต่างๆ เขาไม่แปลกใจ
เลยเพราะเธอเองคงไม่ว่างเอาเวลาที่ไหนไปฝึกขับรถ

‘แม่กุสสตรีศรีสยาม’

2

ราชาแห่งไร่วานูกร

หากจะกล่าวถึงไร่ที่มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โต ทั้งยัง อยู่ใกล้พื้นที่ป่าไม้อนุรักษ์และมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ รวมถึงคุณภาพอันแสนยอดเยี่ยมของผลผลิตต่างๆ ในไร่ ไม่ว่าจะเป็ผักหรือผลไม้ซึ่งถูกเล่าขานกันมานานหลายทศวรรษ เนื่องจากได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากคนงานในไร่กว่าหลายร้อยคน ก็คงไม่มีใครไม่รู้จัก ‘ไร่วานูกร’ ของตระกูลวานูกร เศรษฐีเมืองเหนืออันดับต้นๆ ของประเทศไทย

ถึงแม้ไร่วานูกรจะมีชื่อเสียงจนเป็นที่เลื่อมใสมากสักเพียงใด แต่กลับมีเพียงนักท่องเที่ยวหรือสื่อมวลชนจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้เข้าไปเยี่ยมชมและสัมผัสบรรยากาศในไร่ เหตุผลก็ไม่มีอะไรซับซ้อน นอกจากเจ้าของไร่จะทำให้มันเป็นไร่ปิด เป็นพื้นที่ส่วนบุคคล

ไม่มีทางที่รถของพวกเขาพ้อค้าคนกลางธรรมดาๆ รับผิดชอบผลไม้ จะวิ่งเข้าวิ่งออกในไร่วานูกรกันอย่างสบายใจเฉิบ ถ้าไม่ใช่รถของคู่ค้าที่ทำสัญญากันไว้ ก็ไม่มีทางได้แล่นเข้ามาในอาณาเขตของไร่ที่จัดเวรยามคอยคุ้มกันแน่นหนา รวากับเป็นอาณาจักรขนาดย่อมๆ เลยทีเดียว

เปรียบเหล่าคนงานกว่าหลายร้อยคนเป็นประชาชนที่มีคุณภาพ ชีวิตดีและเรียบง่าย สุขสบายตามอัตภาพ เข้าออกในอาณาจักรของ

พวกเขาได้ตลอดเวลา แต่หากพ้นสถานภาพประชาชนของวราภุกร หรือพูดง่าย ๆ ว่าลาออกจากการเป็นคนงานของไร่แล้ว พวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์จะอาศัยอยู่ในไร่อีกต่อไป และต้องย้ายไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น

ถ้าหากมีพื้นที่อาณาจักร มีประชาชน ที่ขาดไม่ได้เลยก็คือราชา ผู้ปกครอง...ราชา ‘เมฆา’

“อะแหม่ม นิ่งเหม่อลอยเชียว คิดถึงใครอยู่หรือครับคุณเมฆ” แดนดินอดไม่ได้ที่จะเอ่ยแซวเจ้านาย ขณะเดินมานั่งพักบนชานเรือนทรงไทยประยุกต์ ซึ่งเป็นที่ประจำของเขา

“ฉันไม่ได้คิดถึงใคร” ราชาหนุ่มแห่งไร่วราภุกรปฏิเสธ พลงเอนกายนอนลงบนเก้าอี้หวาย ทอดสายตามองสวนส้มยาวสุดลูกหูลูกตา

“ปากแข็งใหญ่แล้วนายเรา ไหนบอกไม่ได้สนใจลูกสาวเก่าแก่โรงงาน พอได้เจอตัวจริงเท่านั้นแหละ ถึงกับหลงเสน่ห์”

“ที่ว่าหลงเสน่ห์ก็อาจใช่เพียงชั่วคราว...แต่ไม่ได้ชอบ เพราะถ้าฉันชอบก็คงเดินหน้าจีบไปแล้ว ไม่มีวรอเวลาผ่านไปสองสามวันแบบนี้หรอก”

“โอ้ น่าเสียดาย คุณเมฆไม่ชอบเธอเลยสักนิดหรือครับ ทั้งที่เธอทั้งสวย อ่อนหวาน มีเมตตาสุดๆ”

“แถมยังแต่งตัวเป็นแม่ชี กุลสตรีศรีสยาม”

เขาต่อให้ พลงสายศีระระน้อยๆ

“ถึงเธอจะสวย แต่ก็นุ่มนิ่ม หัวอ่อนเกินไป ดูไปดูมาก็ไม่มีอะไรน่าดึงดูด”

“แต่การกระทำของคุณเมฆนี่มันตรงคำมตรงข้าม ทั้งที่บอกว่าเธอไม่มีอะไรน่าดึงดูด แต่คุณเมฆกลับไล่ผมออกจากห้อง เพื่อจะได้นั่งจ้องตากับเธอสองต่อสองเนี่ยนะ” แดนดินไม่เข้าใจในความข้อนแย้งของเจ้านาย

“ฉันก็แค่อยากจะทำความรู้จักกับเธอเท่านั้นแหละ เธอดูเป็นของแปลกดี”

“แล้วทำไมคุณเมซถึง...”

“วะ! ถ้ามามากจริงไฉน จบเรื่องผู้หญิงคนนี้สักที มีงานอะไรก็ไปทำเสียไป”

บุรุษหนุ่มโบกมือไล่อย่างนี้กรำคาญที่ลูกน้องตัวแสบมัวมาทำหน้าทะเล้น ถ้ามโน่นถ้ามนี้ไม่หยุด

“ผมทำงานทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“พี่เมซขา อยู่ไหมคะพี่เมซ”

ยังไม่ทันที่เมซจะได้พูดตอบอะไร เสียงเล็กแหลมที่แสนคุ้นเคยก็ดังขึ้นมาจากโถงชั้นล่างอย่างชัดเจน เขาถอนหายใจอย่างนึกเบื่อหน่ายเกิดอาการปวดศีรษะขึ้นจับปล้น

“นี่ไง งานของแกอีกอย่างนึง” เขาชี้นิ้วไปที่พื้นชั้นล่าง ก่อนจะออกคำสั่งเดิมๆ เป็นครั้งที่ห้าร้อยว่า...

“ช่วยไปจัดการยายแก้วตานีออกจากชีวิตฉันที!”

ที่โถงรับแขกชั้นล่างของบ้านหลังใหญ่ซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ชิ้นหรูหราทั้งหมด คุณนาย ‘เอ็งกอลีน’ โบกพัดในมือซ้ำๆ วางมาดเป็นผู้ดีเมืองเหนือ โดยมีหญิงรับใช้คนเก่าแก่กวาดพื้นให้อย่างเอาอกเอาใจ

คุณนายเอ็งกอลีนมีรูปร่างผอมสูง แก้มตอบ ตาโต ปากคว่ำ คล้ายกับคนที่กำลังอารมณ์เสียอยู่ตลอดเวลา นางมักจะเกล้าผมมวยประดับด้วยกิบดอกไม้ เสื้อพื้นเมืองทรงป้ายสีสดใส่กับผ้าขึ้นทอประณีตคือเครื่องแต่งกายของคุณนายในทุกๆ วัน

“ทำไมพ่อเมซยังไม่ลงมาอีก ปล่อยให้หนูแก้วตามารอนานได้ยังไงกัน”

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณน้ำเอื้อง หนูรอได้ค่ะ” ลูกสาวกำนันผู้
ร่ำรวยแสรังทำเสียงอ่อย ตีหน้าเศร้าๆ เพื่อเรียกคะแนนความ
สงสาร

“ແ่จรง หรือว่าพ่อเมฆอาจจะลงไปไรร? นังเพ็อง แกเห็นพ่อเมฆ
ลงไปไรรหรือเปล่า” นายหญิงของบ้านหันไปถามหญิงรับใช้คนสนิท

“อาจจะลงไปไรรละมั้งคะคุณนายขา”

“ถ้างั้นก็ยังไม่ต้งไปตามเขาหรอก ปล่อยให้ทำงานไปเถอะ”
คุณนายวางพัดลง ประคองถ้วยน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมาจิบ

“ว่า เสียตายจ้งเลยนะคะที่ไม่ได้เจอหน้าพี่เมฆ เพราะหนูคงต้ง
รีบกลับก่อน...” สาวน้อยสอดมือลงไปหยิบถุงกระดาษข้างโซฟาที่ตน
นั่งขึ้นมาวางไว้ตรงหน้า

“หนูเพ็องจะกลับมาจากกรุงเทพฯ ซื่อของฝากเล็กๆ น้อยๆ มา
ให้คุณน้ำก่อนลากลับนะคะ เปิดดูสิคะ”

แก้วตาใช้ไม้ตายเดิมเหมือนทุกครั้งที่มีกจะด้ผลเสมอ เธอรู้นิสัย
ของหญิงแก่คนนีดี...ซี้เหเนียว เอาแต่ได้อย่างคุณนายเอื้องกลิ่น พ่ายแพ้
ให้แก่งสิ่งทีเรียกว่า ‘กระเป่าแบรนต์เนม’ เพราะเมื่ออีกฝ่ายเปิดดูก็ตา
ลูกวาว เก็บกลิ่นอาการตื่นเต้นไว้ไม่อยู่

“แอร์เมสรุ่นล่าสุดทีหนูไปเลือกมาเอง คุณน้ำเอื้องชอบไหมคะ”

“โอ้ย! สวยขนาดนี้ไม่ชอบได้ยังงั้ละจ๊ะ แหม หนูแก้วตานี้รู้ใจ
น้ำจรงๆ เลือกสิทีน้ำชอบมาด้วย”

“คุณน้ำชอบ หนูก็ดีใจคะ” สาวน้อยยิ้มมุมปาก

“ยังไม่ต้งรีบกลับหรอกนะ อยู่รอเจอพ่อเมฆก่อน เดี่ยวน้ำให้
คนงานไปตามให้ เพ็อง เอากระเป่าไปเก็บไว้ในตู้ เก็บดีๆ ให้เรียบร้อย
เหมือนกับใบอื่นฯ ละ”

“ได้เลยคะคุณนาย”

นางเพ็องรับถุงกระดาษมา แล้วรีบกุ๊กกุกเดินขึ้นบันไดไปที่ห้อง

นอนของคุณนาย เปิดตู้กระจกใส่ติดไฟสีเหลืองนวลสว่างออก เผยให้เห็นกระเป๋าแบรนต์เนมสุดหรูหลากหลายยี่ห้อวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ซึ่งทั้งหมดก็เป็นของฝากจากลูกสาวกำนันคนสวยที่เที่ยวไปเที่ยวมาไร่นี้เป็นประจำ ไม่มีสักใบที่คุณนายเป็นคนซื้อเอง เพราะความซังกะเลียดายเงิน จึงไม่ยอมให้กระเด็นออกจากกระเป๋าแม้แต่สตางค์แดงเดียว หากไม่จำเป็นจริงๆ

“ไม่ต้องไปดูหมอ ข้าก็ทำนายเองได้วะ ตำแหน่งझेบ้านนี้คงหนีไม่พ้นคนที่ขยันซื้อพวกเง็งมาฝากคุณนายหรอก หึๆ”

นางเพ็ญหัวเราะขณะพูดกับเจ้าสิ่งไรชีวิต จัดเก็บของกำนัลชิ้นใหม่ไปอยู่กับเพื่อนๆ ของมันในตู้ เมื่องานเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงกลับลงไปที่ห้องโถงใหญ่ดังเดิม

เมฆาหลบไปคุมงานที่สวนส้มพร้อมกับแดนดินเป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงเต็มๆ เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงของเหล่าคนงาน บุรุษหนุ่มจึงกลับเข้ามาที่บ้านเพื่อรับประทานอาหารเที่ยง กะว่าช่วงบ่ายจะออกไปที่ไร่อีกครั้ง

“เอาไปเก็บให้ที” เขายื่นหมวกปีกกว้างในมือให้ลูกน้องคนสนิทตามด้วยรองเท้าบูตหนังสีน้ำตาลเข้ม “แกก็ไปพักกินข้าวเสียไป พอตอนบ่ายถอยรถกระบะออกมารอฉันเลย ช่วยคนงานขนส้มไปไว้ที่โรงคัด”

“รับทราบขอรับ” หนุ่มจอมทะเล้นทำมือตะเบ๊ะเลียนแบบทหารสุใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ เมื่อเจ้านายให้เวลาพัก ก่อนจะวิ่งเร็วจีไปที่ห้องครัวหลังบ้านโดยไม่รอช้า

ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงยีนทะมัดทะแมงเปิกกลุ่มไปด้วยเหงื่อ ทันทีที่ก้าวขาพ้นประตูเข้ามาในห้องโถงใหญ่ ภาพตรงหน้าก็ทำให้เมฆาพนมหายใจออกมาแรงๆ อย่างนึกเบื่อหน่าย

เหลือทน

‘สองชั่วโมงแล้ว ทำไมมายาปลิงนี้ยังไม่กลับบ้านกลับช่องไปอีก!’

‘พี่เมฆกลับมาแล้วหรือคะ แก้วตารออยู่นานมากเลยคะ’ จอม
นำรำคาญลุกขึ้นมาเกาะแขนของเขาโดยอัตโนมัติ ไม่สนเลยว่าเขา
กำลังร้อนและเหนียวแค่ไหน นี่แหละ ‘ปลิง’ ของแท้

‘ใครใช้ให้รอละ บ้านช่องไม่มีให้กลับหรือ ถึงมาอยู่นี้ได้ทุกวัน
กลับไปได้แล้ว เดียวก้านั้นเขาจะเป็นห่วงเอา’

ลูกสาวก้านั้นไม่สะทกสะท้านกับคำพูดต่อว่าของบุรุษหนุ่ม เพราะ
หนักกว่านี้เธอก็เจอมาแล้ว ด้วยความที่เธอชอบเขาเป็นทุน บวกกับ
ความโลภที่อยากจะทำตำแหน่ง ‘แม่เลี้ยง’ เพื่อครอบครองทรัพย์สินสมบัติ
มหาศาลของไว้รวรานุกร ทำให้แก้วตายอมหน้าด้านหน้าทน เทียวมา
หาเขาเกือบทุกวัน

‘พ่อเมฆ! พุดแบบนี้กับน้องได้ยังไงกัน แก้วตาอุตส่าห์แวะ
มาหาลูก แถมยังมีน้ำใจซื้อของมาฝากแม่อีก’

เมื่อเห็นท่าไม่ดี คุณนายเอื้องกลิ่นจิ้งรีบห้ามปรามลูกชาย เพราะ
กลัวว่าที่ลูกสะใภ้ในดวงใจจะชุนเคือง

‘หนูแก้วตาอยู่ทานข้าวด้วยกันนะจ๊ะ ไหนๆ พ่อเมฆก็มาแล้ว’

‘เชิญทานกันตามสบายเลยครับ ผมเหนื่อย อยากพัก’

ชายหนุ่มเดินออกจากห้องโถงใหญ่อย่างไม่สบอารมณ์นัก กลับ
มาเหนื่อยๆ แทนที่จะได้พักผ่อนให้สบาย กลับต้องมาเจอสิ่งมีชีวิต
แสนน่ารำคาญ แบบนี้คงมีที่เดียวในบ้านที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งย่ำ
เป็นสถานที่ที่จะทำให้เขาได้พักผ่อนอยู่อย่างสงบ

ไฉ่เท่าความคิด เมฆาเดินเลี้ยวไปทางปีกซ้ายของตัวบ้านซึ่งเป็น
ที่พำนักของคุณตา ‘ปราชญ์ วรานุกร’ ประมุขสูงสุดในตระกูลวานุกร

‘เป็นไงไอ้เสือเอ๊ย มากินข้าวมา’ เสียงทุ้มอบอุ่นของชายชรา
วัยเจ็ดสิบสี่ปีเอ่ยทักทายเหมือนเช่นทุกครั้ง

“เหนื่อยครับ” บรูซหนุ่มนั่งลงบนตั่งเตี้ยข้างๆ กับคุณตาที่นั่ง
รับประทานอาหารอยู่

พื้นที่ปีกซ้ายของบ้านเป็นสถานที่พักผ่อนของคุณตาของเขา ซึ่ง
ไม่ได้ตกแต่งอะไรมาก มีทีวีขนาดเล็กสำหรับดูถ่ายทอดสดมวยไทย
ช่องโปรด เครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณสำหรับฟังเพลงลูกกรุงเก่าแสน
ไพเราะ และปืนลูกซองรุ่นเก่าหลายขนาดที่แขวนไว้ตามฝาผนัง มีทั้งที่
ใช้การได้และใช้การไม่ได้

แค่นี้ก็คงพอจะรู้แล้วว่าคุณตาของเขาเคยเป็นนักเลงเก่า

“เหนื่อยอาไ้ พลังแรงมั่วอย่างเอ็งเหนื่อยเป็นกับเขาด้วยหรอ”

“เหนื่อยกายไม่เท่าไร ผมเหนื่อยใจมากกว่า”

“ฮ่าๆ เหนื่อยใจที่นั่งเอ็งจะหาเมียให้ละสิ” คนอาบน้ำร้อนมา
ก่อนอย่างปราชญ์รู้ดีว่าลูกสาวจอมจู้กำลังจะหาเมียให้หลานชาย

“ผมไม่เข้าใจแม่จริงๆ แค่อยากว่าตานั่นซื้อกระเป๋าแพงๆ มาให้
ก็รักนักรักหนา อยากจะได้มาเป็นลูกสะใภ้”

“แม่แกวตาเขาก็มีความพยายามดีนี่ จีบเอ็งมาตั้งหลายปี ตาม
เที่ยวได้เที่ยวชื่อ เอ็งไม่ใจอ่อนให้เขาบ้างเลยหรอ”

“รำคาญละสิไม่ว่า ผมชักเหลืออดแล้ว” เมฆาบ่นอุบด้วยความ
รู้สึกหงุดหงิด หยิบแดงโม้นั้นขึ้นสามเหลี่ยมพอดีคืบบนขันโตกขึ้นมา
ใส่ปากเคี้ยวกร้วมๆ

“ถ้ารำคาญนักก็หาเมียแต่งไปเลยสิ ไม่เห็นจะยาก” ชายชรา
แนะนำ

“โอ้ คุณตาครับ ลำพังกานในไร่ก็ยุ่งหัวหมุนแล้ว ผมไม่มีเวลา
ไปหาเมียหรอ”

“ก็เพราะเอ็งไม่หาไงล่ะ แม่เอ็งถึงได้ชวนขวยหามาให้ อายู
ก็สามสิบสองแล้วนาพ่อเมฆ ความจริงผู้ชายต้องแต่งงานตั้งแต่อายู
ยี่สิบปลายๆ แล้ว”

“ไม่ละครับ ผมสะดวกใจที่จะอยู่แบบนี้” บรูซหนุ่มยืนยันด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น เพราะยังไม่อยากจะทำห้วงมาผูกคอตัวเอง

“งั้นก็เตรียมใจไว้ได้เลย ไม่พ่นปี่นี้หรือก แม่เอ็งจับแต่งแน่”

“คุณตาอย่าพูดอะไรเป็นกลางแบบนี้สิครับ” เขานึกเสียวสันหลัง
แปลกๆ

“ถ้าพ่อเมฆไม่ยอมแต่งงานกับแม่แก้วตา ก็ต้องหาเมียชิงแต่ง
ไปก่อน จะรวยจะจนก็ขอให้เป็นคนดี และที่สำคัญที่สุดต้องเป็นคนที
เอ็งรักใคร่สมัครใจด้วย”

รักหรือ... ตั้งแต่เกิดมาจนอายุปุ่นนี้ เขายังไม่เคยมีความรัก
หรือหว่าแบบหนุ่มสาวเลยสักครั้ง มีเพียงสัมผัสทางกายชั่วคราวคั้น
และไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมาทำให้ตกหลุมรัก หรือทำให้หัวใจของเขา
เต้นแรงเลยสักคน

นอกเสียจากแม่กุลสตรีศรีสยามที่เขาได้เจอเมื่อหลายวันก่อน...

3

ชอกช้า

มือเรียวนุ่มจับประคองเสื้อเสวตเตอร์สีน้ำเงินเข้มใส่ลงใน
กล่องของขวัญอย่างทะนุถนอม หยิบการ์ดอวยพรวันเกิดที่เขียนขึ้นด้วย
ลายมือบรรจงสวยงามของตัวเองขึ้นมาอ่านทวนซ้ำอีกครั้ง

*สุขสันต์วันเกิดนะคะ ขอให้คุณเก่ามีแต่ความสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ คิดหวังสิ่งใดก็ขอให้สม
ปรารถนาทุกประการ*

แก้มสาวแดงระเรื่อเมื่ออ่านจบ วางการ์ดกลิ้งหอมอ่อนๆ ลงบน
เสื้อเสวตเตอร์นั้นและปิดฝากล่องให้สนิทเรียบร้อย

ของขวัญพิเศษ... สำหรับคนพิเศษ

“จันท์ เสร็จหรือยังลูก ไปกันได้แล้วไป” ศิภาเดินเข้ามาตาม
ลูกสาว เพื่อไปงานเลี้ยงวันเกิดของ ‘นพกร’ ลูกชายของเพื่อนสนิท

“เสร็จแล้วค่ะ” หญิงสาวในชุดเดรสสีชมพูอ่อนขยับกายลุกขึ้น
จากเตียง พร้อมกับหยิบกล่องของขวัญมากอดไว้ในอ้อมแขน

“ลูกเอาของขวัญอะไรให้ตาเก่ากันหือ”

“เสื้อนะค่ะ จันท์ถักเอง”

“อ้อ...แม่ก็ว่าแล้ว เห็นนั่งถักมาเป็นเดือน”

นางอมยิ้มเมื่อได้ฟังคำตอบ นี่แหละหนา ‘ม่านพระจันทร์’ ผู้ซึ่ง

ทำทุกอย่างด้วยใจ ยิ่งถ้าเป็นคน ‘พิเศษ’ สำหรับลูกสาวด้วยแล้วละก็
ไม่มีอะไรที่ยากเกินความสามารถเลย

และแล้ว...ความเจ็บแปลบก็แล่นเข้ามาที่หัวใจของคนเป็นแม่
เมื่อนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเกิดขึ้นในงานเลี้ยง
วันเกิดคืนนี้

ยิ่งเพิ่งพิศมองใบหน้าของลูกสาวผู้หิวอ่อนแล้วก็ให้นึกสงสาร
แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่อทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว จะหลีกเลี่ยงไม่ให้
ไปเผชิญความเป็นจริงก็กระไรอยู่ สู้ให้รู้และยอมรับมันไปเลยเสียดีกว่า

“เราไปกันเถอะ เดี่ยวแม่ไปดูยายขวัญหน่อยว่าเสร็จหรือยัง”

“เดี๋ยวจันทร์ไปตามขวัญเองดีกว่าค่ะ แม่ลงไปรอที่รถเถอะ”

“เอานั่นก็ได้ แม่ไปละ รีบตามลงมาทันเร็วๆ นะ เดี่ยวจะสาย”

เมื่อร่างของมารดาเดินลงบันไดเวียนไปจนลับสายตาแล้ว
ม่านพระจันทร์ก็เดินไปยังห้องนอนที่อยู่ติดกัน เป็นห้องของ ‘ขวัญฤทัย’
น้องสาวคนเดียวของเธอ

ก็อ ๆ ๆ

“ขวัญเสร็จหรือยังนะ พอกับแม่เขาจะไปแล้วนะ” หญิงสาวเอ่ย
เรียกหลังจากที่เคาะประตูห้องสามครั้ง ไม่นานประตูก็ถูกเปิดออก
พร้อมกับร่างของน้องสาวในสภาพไม่สู้ดีนัก

“ขวัญไม่ไปไม่ได้ไหมคะ ชี้เกียจ” เด็กสาววัยสิบแปดปีพูดด้วย
น้ำเสียงเบื่อหน่าย ทั้งที่ยังอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสวมส่วน
ธรรมดาๆ ไม่ได้ใส่ชุดเป็นทางการอย่างที่ควร

“ไปเถอะขวัญ งานวันเกิดพี่เค้าทั้งที”

“ถึงขวัญจะไปหรือไม่ไป มันก็ไม่มีผลอะไรทั้งนั้นแหละค่ะ แถม
เจ้าของวันเกิดก็ไซ้ว่าจะต้อนรับขับสู้ขวัญเสียเมื่อไหร่”

“เอาน่า เมื่อวานอาร์ตน์เขาก็ถามถึง ถ้าขวัญไม่ไป อาร์ตน์คง
เสียใจแย่ ไปเถอะนะ”

“เฮ้อ...ก็ได้ ถ้าเพื่ออาร์ตนะขวัญจะยอมไป พี่จันทร์ลงปีก่อนเลย
คะ เดี่ยวขวัญตามไป ขอไปเอาโทรศัพท์ก่อน”

หญิงสาวยิ้มอย่างอ่อนใจ ในที่สุดก็หาเหตุผลดีๆ มาโน้มน้าว
ขวัญฤทัยได้ การที่จะชักชวนให้คนเป็นน้องสาวออกงานสังคมนั้นเป็น
เรื่องยากพอๆ กับการพยายามฝีกขับรถของเธอ ม่านพระจันทร์พอ
เข้าใจว่าแม่จอมดีดกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ทั้งเฮี้ยว ทั้งแสบ แถมยัง
ตั้งตัวเป็นอริกับผู้เป็นมารดามาตั้งแต่เล็กๆ

นี่คือสาเหตุที่เธอไม่ให้แม่เป็นคนมาตามขวัญฤทัย ไม่อย่างนั้น
ละก็ได้เกิดศึกสงครามเป็นแน่

**“สวัสดิ์ครับคุณอา ขอขอบคุณที่ให้เกียรติมาร่วมงานวันเกิด
ของผมนะครับ”** นพกรผู้เป็นเจ้าของงานวันเกิดกล่าวทักทายด้วยวาจา
สุภาพน่าฟัง ทันทีที่ครอบครัวบุญภักดีเดินทางมาถึงห้องอาหาร VIP
ของโรงแรมยอเกียรติคุณ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงแบบเรียบง่าย
สำหรับสองครอบครัวเท่านั้น

“นี่ของขวัญวันเกิดของอาสองคนนะตาแก้ว ขอให้มีความสุข
มากๆ นะ”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มยิ้มขอบคุณจากใจจริง พลางรับของขวัญ
วันเกิดแล้วส่งให้พนักงานนำไปเก็บ และปล่อยให้ผู้ใหญ่ทั้งสองเข้าไป
ข้างในห้องอาหาร

“เอ่อ...คือว่า...” ม่านพระจันทร์มองกล่องของขวัญในมือด้วย
ความรู้สึกเคอะเขิน หัวใจดวงน้อยเต้นรัวเร็วเมื่อมาอยู่ต่อหน้าคนที่เธอ
แอบเฝ้าหลงรักมาเนิ่นนาน แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไร น้องสาวที่ยืนอยู่
ข้างๆ ก็ซัดขึ้นเสียดก่อน

“ขวัญขอตัวเข้าไปข้างในก่อนนะพี่จันทร์” ร่างผอมบางเดิน
กระตือรือร้นเข้าไปในห้องอาหารอย่างมีไยดีเจ้าภาพที่ยืนอยู่

“เฮ้อ...อย่าไปถือสาแกลยนะคะ” หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ นพกรก็เป็นอีกหนึ่ง ‘อริ’ ที่น้องสาวไม่ถูกชะตาด้วยมาตั้งแต่ยังเด็ก

“ช่างยายขวัญเถอะ ผมชินแล้ว ว่าแต่คุณจันทร์มีของขวัญอะไรให้ผมหรือครับ”

“นี่คะ” เธอยื่นกล่องของขวัญในมือให้คนตรงหน้า “ลองเปิดดูก่อนสักนิดได้ไหมคะ จันทร์ไม่แน่ใจว่าคุณเค้าจะชอบมันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มรับไปเปิดออกดู และค่อยๆ หยิบสิ่งที่อยู่ในกล่องมาคลี่กางออก เมื่อได้เห็นก็ถึงกับยิ้มกว้างด้วยความรู้สึกยินดี

“สวยมากเลยครับ ขอขอบคุณมาก”

“จันทร์ดีใจที่คุณเค้าชอบ ไกล่หน้าหนาวแล้ว...หวังว่าคุณเค้าคงได้ใส่มัน”

“ไม่ต้องรอถึงหน้าหนาวหรือครับ ถ้ากลับถึงบ้านเมื่อไหร่ ผมจะลองใส่แล้วถ่ายรูปส่งไปให้คุณดู”

“จะรอดูนะคะ” เธอตอบเสียงแผ่วเบา

“คร่ำบ” เขายิ้มตาหยี

ท่านพระจันทร์สุขใจเหลือเกินในทุกครั้งที่ได้พบหน้า ได้พูดคุยกับนพกร ได้เห็นรอยยิ้มของเขายามตื่นตื่นกับสิ่งที่เธอตั้งใจทำเพื่อมอบให้ จนอยากจะหยุดทุกช่วงเวลาไว้ตรงนี้...ความรักที่เธอเฝ้าถนอมมาเป็นเวลานับนานหลายปี อาจลงเอยด้วยความสุขตามที่ปรารถนาเอาไว้ในอีกไม่นาน

งานเลี้ยงวันเกิดเต็มไปด้วยความสนุกสนาน และเสียงหัวเราะของบรรดาผู้ใหญ่วัยกลางคนซึ่งมารวมตัวกันพูดคุยเล่าเรื่องความหลังให้บรรดาลูกหลานได้ฟัง ทว่าเห็นจะมีอยู่คนเดียวที่ไม่นี้กร่วมสนุกด้วยก็คือ เด็กสาวผู้อ่อนวัยที่สุดบนโต๊ะอาหาร

“พี่ณัฐอยู่อังกฤษเป็นอย่างไรบ้างหรอเนะ ช่วงหลังๆ มานี้ไม่ได้

ติดต่อกันเลย”

มานพระจันทร์ถามถึงพี่ชายแท้ๆ ของตนซึ่งกำลังเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงลอนดอน ที่เดียวกับ ‘นภิตา’ น้องสาวคนเดียวของนพกรซึ่งเรียนปริญญาตรีอยู่ด้วย

“พี่ณัฐก็เรียนหนักแล้วก็ไปเที่ยวกับสาว มีอยู่สองอย่างเท่านั้นแหละคะ” เจ้าของรูปร่างอิม้วมตอบอย่างขุ่นเคือง เมื่อพูดถึงอย่างที่สอง

หญิงสาวหัวเราะในลำคองน้อยๆ รู้สึกเอ็นดูสาวน้อยผู้มีใจหลงรักพี่ชายเธอมาตั้งแต่ยังเด็ก จนถึงขั้นขอตามไปเรียนที่อังกฤษ ถึงแม้ฝ่ายนั้นจะแสดงออกชัดเจนว่ารำคาญมากแค่ไหน นภิตาก็ไม่เคยยอมแพ้เลยสักครั้ง

“นะอย่าไปยอมแพ้สิ สกัลดาวรุ่งให้หมดทุกคนเลย”

“สกัลดอยู่แล้วคะพี่จันทร์ นะจะไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนมาเป็นแฟนพี่ณัฐเด็ดขาด” สาวน้อยพร้อมพุงชนอุปสรรคความรักเสมอ

“ดีมากจ๊ะ ตำแหน่งสะใภ้ใหญ่ของบ้านพี่เปิดรอนะคนเดียวเท่านั้น” เธอเอ่ยแซวยิ้มๆ เพราะยังไงเสียก็เชียร์ทีมของนภิตาให้เอาชนะใจของพี่ชายเธอได้ในสักวันหนึ่ง

“เอ...แต่ถ้าเป็นตำแหน่งพี่สะใภ้ของบ้านนะ ก็คงจะเป็นพี่จันทร์ ใช่มั้ยล่ะคะ”

พอโดนแซวกลับบ้าง มานพระจันทร์ก็ถึงกับไปไม่เป็น ใบหน้าสวยหวานแดงชาน แอบซ่อนตาขึ้นมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามกัน แม้ว่าเขาจะไม่ได้มองมาทางเธอเพราะคุยกับผู้ใหญ่อยู่ก็ตาม

“ยังไงคะเนี่ยพี่จันทร์ ความจริงเราก็เล่นกันมาตั้งแต่เด็ก นะก็ดูออกว่าระหว่างพี่กับพี่ชายของนะมันมีซิมทิง”

“ซิมทิงอะไรกันเล่า ไม่มีหรอก คุณเก่ากับพี่ก็แค่...เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้นแหละ”

หากคนนอกฟัง ก็คงคิดว่าหญิงสาวถ่อมตัวจนน่าหมั่นไส้ แต่จะทำอย่างไรได้เล่า ในเมื่อมันเป็นแบบนี้จริงๆ ถึงเธอจะรักเขาหรือเขาอาจจะรักเธอ แต่ก็ไม่มีสถานะใดๆ มากำหนดความสัมพันธ์ทั้งสิ้น

“แหม ก็เห็นบางครั้งไปทานข้าวด้วยกันบ้าง พี่แกก็ไปรับไปส่ง พี่จันทร์ออกบ่อย เวลาพูดคุยกันมันเหมือนกับมีแสงวิ้งๆ ของความรัก ระเบิดระยับในอากาศตลอดเวลา แบบนี้จะดูไม่มีซั่มทิงได้ไงกันล่ะคะ” นกิตาวาดมือในอากาศเป็นรูปหัวใจ ก่อนจะกะพริบตาบริบๆ ล้อเสียน

“พูดกันตามความจริง พ่อแม่ของพวกเรา ก็จับคู่พี่แกกับพี่จันทร์ มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แถมช่วงนี้ยังพูดถึงเรื่องแต่งงานกันบ่อยมาก ไม่แนะคะ อาจมีเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานสายฟ้าแลบ โดยไม่ต้องศึกษา คูใจในสถานะแฟนเลยก็ได้”

“ไม่หรอกน่า นะก็พูดเกินไป แต่ความจริงพี่ก็...”

“ผมมีเรื่องสำคัญจะประกาศครับ”

เจ้าภาพวันเกิดประกาศสั้นขึ้นกลางโต๊ะอาหาร สมาชิกทุกคน จึงเงยบเสียงลงเพื่อรับฟัง

“เป็นอีกปีที่ตัวเลขอายุของผมเพิ่มมากขึ้น เมื่อหน้าที่การงาน ทุกอย่างยอดเยี่ยมลงตัว เป้าหมายต่อไปของผมก็คือการแต่งงานสร้างครอบครัวครับ ผมได้ปรึกษากับคุณพ่อและคุณแม่แล้วในการตัดสินใจครั้งนี้ และผมคิดว่าถึงเวลาเหมาะสมที่จะพูดกับคุณอาณรงค์อย่างเป็นทางการ”

หัวใจหญิงสาวบีบจังหวะเร็วขึ้น เมื่อเขาหันไปกล่าวกับบิดาเธอ พร้อมกับหยิบกล่องกำมะหยี่สีดำออกมาจากสากเสื้อสูท ความปรารถนาเบื้องต้นของหัวใจที่เธอรอมาเนิ่นนานกำลังจะเป็นจริง

“ผมขออนุญาตคุณอาณรงค์และคุณอาศิภาหมั่นกับน้องขวัญ ได้ไหมครับ”

และวินาทีนั้นเองที่โลกทั้งใบของมานพระจันทร์พังครืนลงมา

ฝ่ามือของเธอเย็นเฉียบ ซาดิกไปทั้งร่างกาย เมื่อได้ฟังคำพูดของผู้ชาย
ที่เธอแอบรักมาเป็นเวลานานหลายปี

เวลาเข้ามิดของวันใหม่ พระจันทร์เสี้ยวและหมู่ดาวเจิด
ฉายอยู่บนท้องฟ้าสีครีม ก่อนจะลาลับหายไปทีละน้อย เมื่อดวงอาทิตย์
โผล่พ้นขึ้นสู่ท้องฟ้าทางทิศตะวันออก

ร่างบอบบางยังคงนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนมิด ดวงตาคู่สวย
แดงช้ำเพราะผ่านการร้องไห้มาทั้งคืน คราบน้ำตาเปราะระเือนไปทั่ว
ใบหน้า ลมหายใจของหญิงสาวแผ่วเบาลงเรื่อยๆ

อาการ ‘อกหัก’ มันเป็นอย่างนี้เองหนอ...

ม่านพระจันทร์ลับตา นึกทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนในงานเลี้ยง
วันเกิด

‘ผมขออนุญาตคุณอาหมั้นกับน้องขวัญได้ไหมครับ’

‘ถ้าเจ้าจริงใจกับลูกสาวจริงๆ อาก็ไม่ขัดข้อง’

‘ขวัญ หมั้นกับพี่นะ’

ภาพที่นพรสวมแหวนหมั้นให้น้องสาวของเธอฝังติดตรึงในความ
ทรงจำ หญิงสาวเจ็บลึกในอกราวกับมีมีดแหลมมากัดหัวใจซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เขาช่างใจร้ายและเย็นชากับเธอเหลือเกิน ไม่สนว่าเธอจะรู้สึก
อย่างไร นั่นยังเป็นการตอกย้ำว่าที่ผ่านมามีเธอคิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว

ร่างบางหอบสะอื้นให้จนตัวโยนพลางซบใบหน้าลงกับหมอน
ใบใหญ่ ในความเจ็บปวดก็ยังมีใจที่ไม่เข้าใจและคำถามมากมายอีก
เป็นล้านๆ คำ โดยที่เธอไม่ได้ปรึกษาถามใครสักคน

ทำไมเขาจึงขอขวัญฤทัยหมั้น ทั้งที่ไม่เคยมีท่าที่รักใคร่คบหากัน
มาก่อน ออกจะเป็นคู่อริกันด้วยซ้ำ ที่สำคัญญาติผู้ใหญ่ทุกคนไม่มีทำที่
ตกใจกับการประกาศหมั้นสายฟ้าแลบ ราวกับเตรียมการไว้ล่วงหน้า
อยู่แล้ว และคำถามสุดท้ายในหัวใจ...

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ระหว่างเธอกับเขามันคืออะไร...

ไปทานข้าวด้วยกัน ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ พุดคุยสนทนาสนมกว่าใครๆ ให้ชื่อของขั้วด้วยกันและกันเมื่อถึงวันพิเศษ ทำทุกอย่างเหมือนคู่รัก หรือจริงๆ แล้วทั้งหมดนี้ก็แค่ความสัมพันธ์แบบ ‘เพื่อน’?

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะมีเหตุผลอะไร เขาก็ไม่ได้เลือกเธออยู่ดี เขาเลือกน้องสาวของเธอต่างหาก เพราะฉะนั้นก็ต้องหยุดสงสัยเพื่อไม่ให้หัวใจบอบช้ำไปมากกว่านี้อีกแล้ว

เมื่อคิดได้ดังนั้น ม่านพระจันทร์ก็ค่อยๆ ย่นร่างกายในสภาพอิดโรยลุกขึ้นจากเตียง ไปที่ห้องน้ำก่อนจะชำระร่างกายและแต่งกายด้วยเสื้อผ้ามิดชิดเรียบร้อย เพื่อจะออกเดินทางไปในสถานที่ที่ยืดเหนียวเยียววาจิดใจให้สงบร่มเย็น

ร่างของหญิงสาวในชุดกระโปรงลูกไม้สีชมพูอ่อนเดินหิว
ปิ่นโตกับตะกร้าใบเล็กๆ ลงจากศาลาวัด หลังจากที่น่ากับข้าวและขนมหวานที่ตนลูกมาทำตั้งแต่เช้ามีดมมาถวายให้พระภิกษุสงฆ์

เสียงนกกาเคล้าคลอเสียงระฆังที่ตั้งก้องกังวานภายในวัด ต้นโพใหญ่หอบลมเย็นพัดเข้ามาทั่วบริเวณ ทำให้บรรยากาศร่มรื่นน่าอยู่ วัดนี้แหละคือสถานที่ที่ยืดเหนียวจิตใจแห่งเดียวที่ม่านพระจันทร์มี ใครรู้เข้าก็ต่างล้อเลียนว่าเธอควรโกนผมบวชซีไปเสีย ทั้งที่ความจริงแล้วการบวชมันเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ ได้อยู่ได้ร่วมเงาของพระพุทธศาสนา ปฏิบัติธรรมมุ่งหน้าสู่นิพพาน

เธอก็อยากบวช...แต่ว่าเธอยังไม่สามารถละทางโลกได้ เธอยังคงมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง เหมือนปฤชชนคนธรรมดาทั่วไป

“เฮ้อ...” เหมือนที่เธอกำลังเป็นอยู่ตอนนี้อย่างไรเล่า ติดอยู่ในความรัก ความโกรธ ความหลง หาทางออกไม่ได้ นอกจากยึดพระธรรมเป็นที่พึ่ง

มานพระจันทร์เข้ามากราบพระประธานภายในอุโบสถ ฝ่ามือ
เรียวสวยทั้งสองข้างประกบคูปเทียนและดอกไม้เอาไว้แน่น พร้อมกับ
หลับตาลง ตั้งจิตอธิษฐานด้วยหัวใจมุ่งมั่น

‘ขอให้ลูกหลุดพ้นจากความรู้สึกผิดหวังในครั้งนี้ ขอให้ได้พบเจอก
กับบุพเพสันนิวาสของตัวเอง ขอให้เขาคนนั้นเป็นคนดี ไม่ทำให้ลูก
เสียใจ มีศีลที่เสมอกันกับลูกในทุกๆ ประการเทอญ’

“สาธุ” หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ท่วมศีรษะ ปักคูปลงในกระถาง
ทรายเซรามิก เสร็จแล้วก็วางดอกไม้บัวพับกลีบสวยงามลงบนถาดข้างๆ
กัน

4

บังเอิญฝนตก

ในขณะที่ม่านพระจันทร์กำลังจะลুকออกไปจากอุโบสถ จู่ๆ สายฝนก็เทกระหน่ำลงมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ท้องฟ้าก็ยังปลอดโปร่งสดใส ไม่ได้ตั้งเค้าส่อแววว่ามีพายุเลยแม้แต่น้อย

“มาตกอะไรตอนนี้นะ นี่ก็อยากจะตกก็ตกเหวอ” หญิงสาว พึมพำกับตัวเองเบาๆ และถอยกลับไปนั่งที่เดิม คงต้องติดอยู่ในนี้ สักพักจนกว่าฝนจะหยุด

ดูเอาเถอะ แค่อริษฐานขอให้ได้เจอเนื้อคู่บุพเพสันนิวาส ฟ้าฝน ก็เกิดวิปริตแปรปรวนอย่างหาสาเหตุไม่ได้

‘แบบนี้คือสัญญาณที่ดีใช่ไหม’

เธอยิ้มเศร้าสร้อยพลางถอนหายใจ ชีวิตของเธอในตอนนี้อย่างไรต่างอะไรจากพายุฝนด้านนอกเลยสักนิด มันมีดครีမ် เปียกชื้น และ เหน็บหนาว

ผ่านไปหลายสิบนาทีก็ไม่มีท่าทีว่าฝนจะซา ม่านพระจันทร์จึงใช้ช่วงเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการบำเพ็ญเพียรภาวนาให้มีสติและสมาธิ เธอหันหน้าเข้าหาพระประธานองค์ใหญ่ภายในอุโบสถ นั่งในท่าขัดสมาธิ เอามือประสานกันไว้ที่ตัก กำหนดลมหายใจเข้าออก

ขณะที่อยู่ในสมาธิ ถึงเสียงฝนฟ้าจะดังสักแค่ไหน เธอก็ได้ยิน

เสียงฝีเท้าของใครบางคนดังมาจากข้างหลัง และขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนสัมผัสได้ว่ามีคนมาทุดนั่งอยู่ข้างๆ กัน

‘คงจะเป็นคนที่มาไหว้พระ’ หญิงสาวคิด แปลกใจเหลือเกินว่า ใครกันที่ฝ่าพายุฝนเข้ามาไหว้พระถึงในอุโบสถ เธอจึงลืมตาแล้วหันไปมองต้นเสียง

สาบานเลยว่าเธอตกใจยิ่งกว่าเห็นผีเสียอีก!!

“เป็นเรื่องบังเอิญมากเลยนะครับที่ได้เจอคุณที่นี่ คุณมานมัสการพระจันทร์”

บุรุษหนุ่มตรงหน้าซึ่งอยู่ในชุดเสื้อโปโลสีขาวยิ้มมุกปากที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เป็นรอยยิ้มที่ทำให้เธอรู้สึกอ่อนนุ่มแปลกๆ เหมือนครั้งแรกที่เจอกันกับเขา

“คุณเมฆมาที่นี่ได้ยังไงคะ” ขณะที่ถามออกไปเสียงยังสั่นตะกุกตะกัก นี่เธอเป็นอะไรไป!

“ผมมาทำธุระที่กรุงเทพฯ ก่อนกลับก็เลยอยากมาทำบุญสักหน่อย”

“มีคนแนะนำให้มาวัดนี้เหรอคะ”

“เปล่าหรือครับ ผมกับลูกน้องขับรถผ่านวัดนี้ ก็เลยอยากเข้ามาทำบุญ”

เหมือนมีเหตุจูงใจบางอย่างทำให้เมฆารู้สึกอยากเข้ามาในวัดนี้ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน พอขับรถเข้ามาในวัด สักพักฝนก็ตก เขาจึงสั่งกำชับให้ลูกน้องอยู่รอที่รถ ส่วนตัวเองก็กางร่มผ้าสายนเข้ามาไหว้พระในอุโบสถ แล้วได้พบกับหญิงสาว แม้จะไม่ได้เจอกันเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เขาก็ยังจดจำใบหน้าของเธอได้ขึ้นใจ

“ว่าแต่คุณ...มาทำบุญตั้งแต่เช้าเลยหรือ” เขาถามพลางเลื่อนสายตาไปยังปิ่นโตและตะกร้าใบเล็กข้างๆ ร่างบาง

“ค่ะ วันนี้เป็นวันพระ ท่านไม่ออกบิณฑบาต ฉันก็เลยทำอาหาร

กับขนมมาถวายท่านตอนเช้า”

“รวมถึงดอกบัวนั้นด้วยหรือเปล่าครับ” เขาหมายถึงดอกบัวปักกลีบสวยงามที่วางอยู่บนถาดเพียงข้อเดียว

“ใช่ค่ะ คือว่าฉันซื้อมันมาปักกลีบตกแต่งเอง” เธอก้มหน้าตอบเสียงแผ่ว

‘แม่ชีกุสตรีศรีสยาม’ บุรุษหนุ่มกล่าวฉายาที่แอบตั้งให้หญิงสาวในใจอีกครั้ง เขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าในยุคสมัยของความเจริญทางเทคโนโลยีสุดล้ำเลิศ ยังหลงเหลือผู้หญิงแบบนี้อยู่อีก

แต่ก็ช่างเป็นของแปลกที่น่าสนใจอย่างบอกไม่ถูก...

“เอ่อ คุณเมฆยังไม่ไหว้พระเลยนี่คะ นี่ค่ะ” เธอนึกขึ้นได้ว่าแม้แต่พูดคุยกันจนชายหนุ่มไม่ได้จับรูปเทียนไหว้พระเลย จึงนำรูปสามดอกที่จุดไฟเสร็จสรรพส่งให้

“ขอบคุณครับ” เมฆาเอ่ยขอบคุณพร้อมกับรับรูปจากหญิงสาวมาไว้ในมือ ก่อนจะเริ่มสวดมนต์เบาๆ ตามบทสวดเบื้องต้นที่สลักไว้เป็นตัวอักษรสีทองบนป้ายหินอ่อน

ขณะที่บุรุษหนุ่มตั้งหน้าตั้งตาสวดมนต์ ม่านพระจันทร์ก็แอบลอบมองสำรวจตั้งแต่เส้นผม ไบหน้า รูปร่างลักษณะ ไปจนถึงกิริยาท่าทาง

เส้นผมสีดำสนิทถูกจัดทรงเอาไว้เป็นระเบียบ ขนคิ้วหนาเรียงเส้นสวยรับกับดวงตาดูกร้าวอันทรงพลัง ดวงตา...ที่เธอรู้สึกประหม่าระคนหวั่นเกรงทุกครั้งเมื่อผลอไปสบเข้า

ไบหน้าหล่อเหลาคมเข้มดูสะอาดเกลี้ยงเกลา ไม่ได้รกรำไปด้วยหนวดเคราแต่อย่างใด ทั้งรูปร่างของเขายังสูงใหญ่ล้ำสันซึ่งหากยืนเทียบกัน เธอสูงเพียงอกของเขาเท่านั้นเอง ส่วนกิริยาท่าทางนั้นก็ดูสงบสงัดดี เมื่อมาอยู่ในสถานที่ที่ต้องสำรวจมกายวาจาใจเช่นนี้

ภาพรวมของเขาคงจะเพอร์เฟกต์มากกว่าเดิม หากไม่ทำท่าทาง

หญิงโยโสประหนึ่งตัวเองเป็นพระราชาเหมือนครั้งแรกที่พบกัน และไม่ได้สร้างความประทับใจให้เธอเลยแม้แต่น้อย

‘คุณควรรู้ว่าผมเป็นคนไม่ชอบการรอคอยนานๆ และไม่ชอบการถูกละเลยความสำคัญ หากผมให้โอกาสใครแล้วก็ได้แค่ครั้งเดียว ผมให้โอกาสโรงงานของพวกคุณ แต่ทำไมพวกคุณไม่พยายามรักษามันไว้ ถึงได้กล้าเสี่ยงทำลายผมด้วยการละเลยในหน้าที่ของพวกคุณ’

เขาตำหนิขุดใหญ่เพียงเพราะเธอมาต้อนรับเขาสาย...เป็นสาเหตุที่ทำให้เธออึดอัดและกลัวเกินกว่าจะพูดคุยกับเขาตอนที่รับประทานอาหารร่วมกัน

“รู้สึกว่าคุณจะจ้องผมอยู่นานมากเลยนะ มีอะไรหรือเปล่าครับคุณจันทร์”

ร่างบางสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงของเขา เพิ่งรู้ว่ากำลังเหม่อลอยไปไกลแสนไกล

“เปล่าค่ะ” เธอยิ้มแห้งพลงเกาทำยทอยแก้เก้อ ขณะที่เห็นเขาปักธงเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ฝนยังไม่หยุดตก” ชายหนุ่มพึมพำและมองไปด้านนอก สายฝนก็ยังคงกระหน่ำเทลงมา ไม่มีท่าทีว่าจะซาลงเลย

“คุณกลับยังงั้น”

“คือฉันเดินมานะคะ หมู่บ้านที่ฉันอยู่มันใกล้วัด แต่บังเอิญฝนตกเสียก่อน ก็คงจะต้องติดอยู่ในนี้ไปอีกสักพักจนกว่าฝนจะหยุด”

“ฉันผมไปส่งคุณเอง”

“มะ...ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณเมฆคงจะต้องรีบกลับ เดี่ยวไม่ทันเครื่องนะค่ะ” เธอหมายถึงเที่ยวบินกรุงเทพฯ-เชียงใหม่ที่สนามบินดอนเมือง

“คุณรู้ได้อย่างไรว่าผมต้องขึ้นเครื่อง”

“ฉันเดาเอานะคะ” คนระดับเขาไม่นั่งเครื่องบินไปกลับก็แปลกแล้ว

“เรื่องนั้นมันเป็นการตัดสินใจของผม เพราะบางครั้งผมก็ไม่ได้ขึ้นเครื่อง ผมผลัดกันกับลูกน้องขับรถกลับเชียงใหม่ หรือผมจะอยู่ต่อที่นี้อีกสักกี่วันแล้วค่อยหาเที่ยวบินกลับก็ได้ ไม่ต้องห่วงว่าผมจะตกเครื่อง”

“แต่...”

“มาเถอะ ผมจะไปส่งคุณเอง”

หัวใจหญิงสาวเต้นแรง เมื่อถูกฝ่ามือใหญ่จุดรั้งที่เรียวแขนของตนให้ลุกขึ้นเดินตามเขาออกไป เธอไม่เคยให้ผู้ชายคนไหนแตะต้องตัวนอกจากบิดา แม้กระทั่งนพกรเองก็ไม่เคยได้สัมผัสแม้แต่มือของเธอ

“เดินไปพร้อมๆ กับผมนี่แหละ จะได้ไม่เปียก” ร่างสูงก้มลงหยิบร่มที่วางนอนไว้ข้างประตูอุโบสถตอนขามา ถู้อวิสาสะจับมือขานุ่มนึ่งของคนข้างๆ เอาไว้แน่น

“คือว่า...” ม่านพระจันทร์กำลังจะร่วงทักท้วงว่าไม่ต้องจับมือแต่ก็ไม่ทัน เมื่อเขาเอ่ยให้สัญญาขึ้น

“ไป” เมฆาตั้งให้หญิงสาววิ่งไปพร้อมๆ กัน จุดหมายปลายทางคือรอยนตฺ์ของเขาที่จอดอยู่ไม่ไกลนัก

แดนดินเห็นเจ้านายกลับมา แถมไม่ได้กลับมาตัวเปล่า แต่มีสาวสวยชุดกระโปรงสีชมพูมาด้วย เขาจึงรีบลงไปเปิดประตูรถให้อย่างรู้งาน

“ขอใบ รีบออกรถเถอะ”

“ครับคุณเมฆ” เขาค้อมศีรษะรับคำสั่งของเจ้านาย ก่อนจะกลับไปประจำที่สารถึงดั้งเดิม และเมื่อเข้ามาอยู่ในรถ เขาก็เห็นใบหน้าของหญิงสาวนิรนามชัดเจขึ้น จำได้ทันทีว่าเธอเป็นใคร

“อ้าว คุณจันทร์นั่นเอง! ทำไมถึงมาเจอกับคุณเมฆได้ครับเนี่ย”

“ฉันมาทำบุญนะคะคุณเลขาฯ บังเอิญเจอคุณเมฆในโบสถ์”
สาวสวยยังคงความสุภาพเหมือนครั้งแรกที่พบ

“พูดมากอยู่นั้นแหละไอ้ดิน บอกให้รีบออกรถ แล้วก็เอาผ้า
ขนหนูมาให้ฉันกับคุณเขาเช็ดตัวด้วย”

“ครับ” แคนดินลากเสียงยาวล้อเลียน

“พูดด้วยนิดพูดด้วยหน่อยไม่ได้ ไม่ค่อยจะหวงสาวเลย นายเรา
เนี่ย!”

“แล้วจะให้ผมขับไปที่ไหนครับ” เขาเอ่ยถามพลางเปิดลิ้นชักรถ
หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กในห่อส่งให้คนเป็นเจ้านาย

“คุณจะให้ผมไปส่งที่ไหน”

“ไปส่งที่โรงงานของคุณคะ ฝากด้วยนะคะ”

“ได้ยีนแล้วใช่ไหม ไปส่งคุณจันทร์ที่โรงงาน”

“รับทราบครับ” หนุ่มทะเล้นโน้มรับคำสั่ง แล้วเหยียบคันเร่ง
พุ่งทะยานฝ่าพายุฝนออกไปด้วยความเร็วสูง

เมฆาเลื่อนสายตามาที่หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ข้างกาย เธอกำลังใช้
ผ้าขนหนูเช็ดใบหน้าที่เปียกชุ่มของตัวเอง ยิ่งเพ่งพิศมอง เขาก็ยิ่งได้รู้
ความจริงที่เคยสงสัยว่า เธอเคยได้ใช้เครื่องสำอางประทีนโฉมบ้าง
หรือเปล่า ก็ได้คำตอบแล้วว่าไม่

ใบหน้าขาวนวลเนียนอมชมพู แพขนตายาวประดับดวงตากลม
โตคู่สวย ริมฝีปากสีอ่อนโดยธรรมชาติไม่มีเคลือบสีสันใด ๆ

เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มเงียบไปนาน เธอก็อดจะชวนคุยบ้างไม่ได้
ในเมื่อเขาดีกับเธอมากขนาดนี้ หากเธอนั่งเงียบเฉยๆ ไม่พูดอะไรไป
จนถึงโรงงาน ก็คงจะดูไม่มีอัธยาศัยต่อเจ้าของรถเลย

“คุณเมฆมีไร้อยู่ที่เชียงใหม่หรือคะ”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ

“แล้วปลุกอะไรบ้างหรือคะ”

“ก็หลายอย่างครับ ส้ม สตอว์เบอร์รี องุ่น แอปเปิล และก็พวกผักสารพัด ยังมีฟาร์มหนอนใหม่อีก”

“ดีจังเลยค่ะ ไม้มีความวุ่นวายแถมแสงสีเยอะเหมือนกรุงเทพฯ ใช้ชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่ายกับพื้นที่การเกษตรและธรรมชาติ คงจะมีความสุขไม่น้อยเลย”

“แล้วคุณอยากไปอยู่หรือเปล่านั้น”

“คะ?” เธอไม่เข้าใจ

“ผมหมายถึงไปที่ไหนนะ”

“อยากไปสิคะ ที่เชียงใหม่มีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามอยู่เยอะมาก แต่ฉันก็ยังไม่มีโอกาสได้ไปสักที”

“คุณก็อาจจะได้ไปในอนาคตอันใกล้นี้แหละครับ”

เมฆาพูดแฝงความนัยบางอย่างซึ่งแม่ชีกุลสตรีศรีสยามของเขาจะไม่มีการเข้าใจมัน จนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสม

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง พายุฝนที่เคยโหมกระหน่ำก็หยุดลง แต่อากาศยังคงหนาวชื้นและซมุกซมัว รถยุโรปสีบรอนซ์เงินเต็มไปด้วยหยดน้ำเกาะพราวแล่นมาจอดสนิทที่หน้าโรงงานปูนยักดี

“ขอบคุณนะคะที่คุณเมฆากรุณามาส่ง” ม่านพระจันทร์เอ๋ยขอบคุณ ยกมือไหว้ชายหนุ่มอย่างอ่อนช้อยงดงามตามความเคยชินที่จะทำความเคารพนอบน้อมผู้อาวุโสกว่า

“ไม่ต้องทำเหมือนผมมีบุญคุณอะไรกับคุณขนาดนั้นหรอกน้า” เธอทำให้ตัวเขาดูแก่อย่างไรพิลึก

“ไม่ได้หรอกค่ะ...เพราะถึงยังไงฉันก็ทำให้คุณเสียเวลาเดินทางขอบคุณอีกครั้งนะคะ และก็ขอบคุณคุณเลขาฯ ด้วยค่ะที่ขับรถมาส่ง”

“โอ้ ไม่เป็นไรหรอกครับ เรื่องเล็กน้อยเอง” สารถีนุ่มยิ้มตาหยีโบกไม้โบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน เมื่อสาวสวยยกมือไหว้ขอบคุณตน

ความรู้สึกประทับใจเกิดขึ้นเต็มล้นในใจของเมฆา เมื่อได้เห็น

ภาพหญิงสาวยกมือไหว้พลาบกล่าวขอบคุณลูกน้องของเขาโดยไม่
ถือตัวเหมือนกับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เคยได้พบมา ทั้งที่เธอเป็นถึงลูกสาว
เศรษฐี แต่กลับไม่ทำตัวเจ้ายศเจ้าอย่าง ริมฝีปากหยักหนาคี๋มอย่าง
เป็นสุขใจเมื่อชายหนุ่มได้เฝ้ามอง

“ลาแล้วนะคะ สวัสดิ์ค่ะ”

หญิงสาวกล่าวลา ตั้งท่าเตรียมจะลงจากรถ แต่คนข้างตัวก็
รีบคว้าข้อมือเรียวลูกเอาไว้

“เดี๋ยว...”

“มีอะไรคะ”

ใบหน้าคมเข้มของชายหนุ่มช่างดูแว่วอนเหลือเกินในยามนี้
นัยน์ตาของเขามีร่องรอยความรู้สึกกลับบางอย่างที่เป็นสายใยเชื่อม
ส่งถึงหัวใจของเธอให้บีบตัวแรงอีกครั้ง

“ผมจะได้เจอคุณอีกเมื่อไหร่”

“ทำไมถึงถามแบบนี้ล่ะคะ” เธอแปลกใจ

“เปล่าหรอก เพื่อเดือนหน้าต้องมีธุระเรื่องผลไม้ที่จะส่งมาที่
โรงงานของคุณนะ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็โทร. มาที่เบอร์ของคุณพ่อได้เลยค่ะ คุณเมฆ
คงจะมีเบอร์ของคุณพ่อแล้วใช่ไหมคะ”

“มีแล้ว แต่ว่าผมจะขอเบอร์โทรศัพท์คุณเอาไว้ติดต่อด้วย เพื่อ
กรณีที่ติดต่อพ่อของคุณไม่ได้” เมฆยื่นโทรศัพท์มือถือให้หญิงสาว

“ได้ค่ะ” นิ้วเรียวจิมหมายเลขโทรศัพท์ของตัวเอง และกดบันทึก
เอาไว้ให้เสร็จสรรพโดยที่ไม่ได้คิดอะไรมาก

“เรียบร้อยค่ะ งั้นฉันไปนะค่ะ” ร่างบางในชุดกระโปรงสีชมพู
เปิดประตูก้าวลงจากรถ และเดินเข้าไปในโรงงานใหญ่จนลับสายตา

“แฮม คุณเมฆเนียปากแข็งอีกแล้วนะครับ” เมื่อสาวสวยไม่อยู่
แล้ว แดนดินจึงได้โอกาสแซว หลังจากที่นั่งเสียบฟังมุกจีบสาวอัน

แนบเนียนของเจ้านาย

“ปากแข็งอะไรของแก”

“ทำเป็นเอาเรื่องธุรกิจมาอ้าง ทั้งที่ความจริงคุณเมฆแค่อยาก
จะพบหน้าคุณจันทร์บ่อยๆ ไหนจะมุกขอเบอร์ติดต่ออีก ผมรู้ทันหรอก
นะ”

“แกเป็นตัวฉันทหรือไง ถึงได้รู้ตีนัก” ราชาบ้านไร่ว่าเสียงขริม
วางมาดทำนิ่งโดยไม่แสดงอาการใดๆ ออกมาให้เจ้าลูกน้องจอมทะเล้น
จับได้

“ยิ่งกว่ารู้ดีอีกครับ เพราะคุณเมฆไม่เคยมีอาการแบบนี้กับผู้หญิง
คนไหน แต่ผมก็ไม่สงสัยเหตุผลที่คุณเมฆตกหลุมรักเธอหรอกครับ
เพราะคุณจันทร์นะสวยหยาดฟ้ามาดิน พุดจาไพเราะ กิริยาท่าทางและ
มารยาทก็เรียบร้อย ผมเชียร์สุดใจเลยครับ อยากได้คุณจันทร์คนนี้เป็น
เป็นนายหญิงของผม ฮ่าๆ”

“เวอร์ ฉันทไม่ได้ชอบคนเรียบริ่อยขนาดนั้น”

เมฆาตอบปฏิเสธ ทั้งที่ความจริงเขาพูดสิ่งที่ตรงกันข้ามกับใจ
มากที่สุด

5

คำสั่งเผด็จการ

เรือนไม้ทรงไทยเก่าทรุดโทรมหลังเล็ก ๆ ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้ในป่าใหญ่ กว่าที่จะเดินทางเข้ามาถึงที่นี่ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต้องจอดรถและเดินต่อเข้ามาอีกหนึ่งกิโลเมตร

คุณนายเอื้องกลิ่นดินมาหยุดอยู่ที่หน้าบันไดขึ้นเรือนนั้นพร้อมกับชายฉกรรจ์ผู้ติดตามอีกสามคน และคนรับใช้คนสนิทอย่างนางเฟื่อง

“ถือดี ๆ ละ ถ้าเป็นรอยแม่แต่ชนิดเดียวละก็ ฉันจะหักเงินเดือนพวกแก” คุณนายส่งกระเป๋าสตางค์เงินราคาแสนแพงให้หนึ่งในบรรดาลูกน้องถือเอาไว้ ตบท้ายด้วยคำพูดที่ทำเอาก็มหน้ามึงเงียบกันทุกคน

“เฟื่อง แกขึ้นไปกับฉัน”

“ค่ะคุณนาย” นางเฟื่องรีบเดินตามเจ้านายขึ้นบันได ทันทีที่ขึ้นมาถึงบนเรือน หญิงสาวรุ่น ๆ แต่งกายด้วยชุดนุ่งขาวห่มขาวก็เดินออกมาต้อนรับอย่างคุ่มเคย

“สวัสดิ์เจ้า คุณนายเข้ามาเตีอะ แม่หมอกำลังคอยอยู่เลยเจ้า” เธอเอ่ยเชื้อเชิญเป็นภาษาถิ่น ก่อนจะเดินนำทั้งคู่ไปที่ห้องรับรอง

หญิงสูงวัยอายุราวหกสิบเศษกำลังนั่งเคี้ยวหมากอยู่บนเบาะรองนั่ง เมื่อเห็นลูกค้าเศรษฐินี้ขาประจำเดินเข้ามานั่งพับเพียบอยู่ตรงหน้า จึงหยิบกระถินข้างกายมาบ้วนหมาก

“เหมือนเดิมเจ้าคะแม่หมอ” คุณนายเอื้องกลิ่นเอ๋ย คำว่า ‘เหมือนเดิม’ ของนางคือการดูดวงรายเดือน ซึ่งนางจะมาดูกับแม่หมอ ผู้นี้เป็นประจำทุกๆ เดือน “ไม่ต้องเอ๋ยถึงเรื่องความแม่นยำ เพราะถ้าไม่ดูแม่น นางคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้นับครึ่งไม่ถ้วน

“อีม” แม่หมอส่งพานค่าครูให้คุณนาย แล้วจำนวนเงินที่ได้รับ กลับมาก็คือ ธนบัตรหนึ่งพันบาทสี่ฉบับ

หญิงสูงวัยถึงกับอีมออกเมื่อเห็นจำนวนเงินในพานนั้น ก่อนจะเริ่มทำนายดวงชะตาจากวันเดือนปีเกิด และเส้นลายมือคว่ำไปด้วย

“เดือนนี้คุณนายราบรื่นดีทุกอย่าง ไม่มีอะไรมาทำให้ขัดข้อง หมองใจแน่นอน ทั้งการงาน กิจการที่บ้านก็ราบรื่น แต่ให้ระวัง อย่าประมาทศัตรูคู่แข่ง...”

“เห็นมัยนั่งเฟื่อง ฉันทว่าแล้ว ว่าพวกไร้พนารักษ์มันกำลังขยายตัว แข่งกับเรา” คุณนายก้มลงไปกระซิบกระซาบกับหญิงรับใช้ที่นั่งอยู่ข้างๆ กัน

“ใช่ค่ะคุณนาย แม่หมอนี้แม่นมากเลยนะคะ”

“ไม่เสียแรงที่ฉันทุ่มเงิน”

“จริงค่ะ” นางเฟื่องตอบเป็นลูกคู่ลูกรับให้ แน่ละ เจ้านายของนางจะไม่ยอมเสียเงินโดยใช่เหตุให้กับเรื่องใดๆ นอกจากเรื่องดูดวง

“แต่เดี๋ยวก่อนนะคุณนาย...” เสียยร้องทักของแม่หมอทำให้คุณนายเอื้องกลิ่นรีบหันหน้ากลับมาถามอย่างร้อนใจ

“มีอะไรเจ้าคะแม่หมอ”

“ลูกชายของคุณนายกำลังมีเคราะห์หนา”

“อะไรนะเจ้าคะ! พ่อเมฆนะเหรอ”

“ใช่แล้วละ รีบเขียนชื่อกับวันเดือนปีเกิดมาให้ข้าดูด่วน”

คุณนายลนลานจดชื่อและวันเดือนปีเกิดของลูกชายลงบนกระดาษด้วยความเป็นห่วง กลัวว่าลูกชายคนเดียวจะมีเคราะห์

“นี่เจ้าคะแม่หมอ”

“อืม” หญิงสูงวัยหลับตาลง ทำปากงมิ่งงออยู่สักครู่

“ลูกชายของฉันทันทีจะมีเคราะห์อะไรเจ้าคะแม่หมอ”

“เคราะห์อุบัติเหตุ ไม่ตาย แต่ก็ถึงขั้นสาหัสขนาดเสียแข้งเสียขา”

“แล้วแบบนี้จะทำยังไงดีเจ้าคะแม่หมอ มีทางแก้บ้างไหมเจ้าคะ”
คุณนายถามเสียงเครือ เป็นห่วงลูกชายเหลือเกิน เพราะพ่อตัวดีเพิ่งจะเดินทางเข้าไปทำธุระในกรุงเทพฯ เมื่อวานขึ้น

“ทางแก้มีทางเดียว นั่นคือต้องหาคุณครองมาตัดกรรมและเสริมบารมี”

“หมายถึงแต่งงานนะหรือเจ้าคะ!”

“ใช่ ต้องแต่งภายในเดือนหน้าด้วย เพราะเดือนถัดไปจะเป็นช่วงที่เคราะห์กรรมของลูกชายคุณนายกำลังตามมาสนอง”

“พ่อเมฆเขาจะไม่ยอมแต่งงานนี้สิเจ้าคะ อายุก็เข้าเลขสามแล้วด้วย” นางหนักใจก็ตรงนี้ ลูกชายหัวดีเกินกว่าจะรับฟัง

“คุณนายต้องจับแต่งงานให้ได้ ไม่อย่างนั้นเขาจะต้องยอมเปลี่ยนเสียขา และจากที่ได้ตรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เนื้อคู่ที่จะมาเสริมบารมีให้กับเขาคือ ลูกสาวของกำนันสิงห์คำ”

แม่หมอยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น สีหน้าของลูกค้าขาประจำจึงเปลี่ยนจากเศร้าหมองเป็นยิ้มแย้มดีใจทันทีเมื่อได้ยิน

“โอ! หมายถึงหนูแก้วตานะหรือเจ้าคะ คือเนื้อคู่ของพ่อเมฆ”
คุณนายอุทานเสียงหลง ดีใจเหลือเกิน ว่าแล้วไม่มีผิด เซนส์ของนางบอกอยู่เสมอว่าแก้วตาคือว่าที่ลูกสะใภ้ของนาง

“ใช่แล้ว เขาเป็นคู่กันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ถ้าได้แต่งงานกันภายในเดือนหน้า ลูกชายคุณนายจะหมดเคราะห์ และจะร่ำรวยมีอำนาจชื่อเสียงมหาศาลกว่าเดิมที่เป็นอยู่”

“ขอบคุณมากเจ้าคะแม่หมอ”

คุณนายเอื้องกลิ่นกับนางเฟื่องก้มลงหมอบกราบลาแม่หมอด้วยความเคารพบูชา เตรียมพร้อมจัดการงานแต่งงานทุกอย่างให้ทันภายในเดือนหน้า ถึงพ่อลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไม่ยอม นางก็จะต้องทำให้ยอมให้ได้

“ฉันลานะเจ้าคะแม่หมอ”

“เอ้อ โชคดีๆ พันทุกข์พันเคราะห์” แม่หมออุยพรส่งท้าย หลังจากคุณนายเอื้องกลิ่นและหญิงรับใช้กลับไปแล้ว เสียงโทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าที่อยู่ข้างกายก็ดังขึ้น หญิงสูงวัยหิบบั้นมากดรับสายทันที

“ฮัลโหลค่ะ” นางกรอกเสียงไปตามสาย

“เรียบร้อยดีไหม”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะคุณแก้วตา คุณนายเชื้อสนิท”

“ดี หลังจากงานนี้จบ ฉันจะโอนเงินให้อีกหนึ่งแสน”

ปลายสายหัวเราะรำ เพราะแค่เงินหนึ่งแสนบาท มันก็ยังไม่ได้ถึงเศษเสี้ยวของทรัพย์สินสมบัติที่ตนกำลังจะได้ครอบครอง หากงานนี้สำเร็จ

“โอ๊ย! ได้ค่ะได้ ขอขอบคุณนะคุณแก้วตา ไว้มีอะไรเรียกใช้ได้เลยมอค่ะ”

แม่หมอทำเสียงอ่อนเสียงหวานประจบทั้งทำย ก่อนกดตัดสายไปอย่างอารมณ์ดี นางได้คำมัดจำจากลูกสาวกำนันถึงห้าหมื่นบาท เยอะกว่าที่ขายคุณนายจอมขี้เหนียวนั้นให้เป็นไหนๆ ยังไม่นับรวมค่าตอบแทนจำนวนมหาศาลที่กำลังจะได้ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

หญิงสูงวัยจอมโลกเอนกายนอนลงบนเบาะนุ่ม เตรียมฝันหวานถึงเม็ดเงินมหาศาล อาชีพนี้ช่างแสนสบาย กะอืดแค่แต่งกายนุ่งขาวห่มขาว แต่งห้องให้ดูขลัง เคี้ยวหมากพลูเหมือนในละครและหลับตา

ทำปากขมขมมิบ เดามันส่งๆ ไปก็ได้เงินใช้อย่างสบายๆ แล้ว

เมฆาเดินทางกลับมาถึงไร่วรานุกรในช่วงหัวค่ำ พอเดิน
เข้ามาในบ้านก็นึกแปลกใจที่เห็นมารดาตั้งสำรับกับข้าวรอท่า อีกทั้ง
ยังยิ้มหน้าระรื่นราวกับถูกหวยรางวัลที่หนึ่ง ทั้งที่ปกติแล้วแม่ของเขา
เป็นเสื่อยิ้มยาก มักจะวางท่าตั้งตัวเป็นคุณนายผู้สูงศักดิ์อยู่เสมอๆ

“กลับมาแล้วหรือพ่อเมฆ มากินข้าวกันเร็ว วันนี้แม่ลงครวัทำ
ของโปรดลูกไว้ตั้งหลายอย่าง”

“ความจริงแม่น่าจะกินไปก่อน ไม่ต้องรอผมก็ได้ ถ้าผมกลับดึก
แม่คงไม่ต้องกินข้าวกันพอดี”

บุรุษหนุ่มว่าพลางเดินมานั่งที่โต๊ะ มองดูอาหารหลายๆ อย่างก็
ยิ้มออก แต่ละเมนูล้วนแล้วแต่เป็นของโปรดของเขา แกงอ่อมหมู ไข่อั่ว
แคบหมู และน้ำพริกอ่อง ไม่บ่อยนักที่เขาจะได้ลิ้มรสฝีมือของมารดา
ส่วนใหญ่แล้วนางพึงจะเป็นคนทำ

“แล้วคุณตาล่ะครับ” เขาไม่ลืมถามหาประมุขที่บ้าน

“คุณตาทานข้าวเสร็จกินนอนไปแล้วละ อะ นี่จะ กินเยอะๆ เลย
นะ” นางตักข้าวใส่จานส่งให้ลูกชาย

“ขอบคุณครับ”

“พ่อเมฆ แม่ถามจริงๆ พ่อเมฆก็อายุสามสิบสองแล้วนะ ไม่คิด
จะแต่งงานแต่งงานกับเขาบ้างหรือ”

คิ้วหนาขมวดเข้าหากันแน่น เมื่อมารดาพาเข้าเรื่องแต่งงานอีก
แล้ว และเขาก็ยืนยันจะให้คำตอบเหมือนเดิม

“ผมยังไม่เจอใครที่ถูกใจครับ ที่สำคัญผมก็ไม่ได้นึกอยากจะ
แต่งงานด้วย ไม่มีผู้หญิงคนไหนคู่ควรกับผมมากพอ”

“ทำไมจะไม่มีคนที่คู่ควรล่ะ หนูแก้วตาอย่างไรเล่า”

จู่ๆ กับข้าวที่กินก็หมดความอร่อย เมื่อได้ยินชื่อของยายจอม

นำราคาฎ เมฆาพ่นลมหายใจแรงๆ ออกมาแทนคำตอบ เพราะคร้าน
จะได้เถียง

“หนูแก้วตาทั้งสวย ทั้งฉลาด สุภาพดีทัดเทียมเรา ที่สำคัญหนู
แก้วตานะรักพ่อแม่มากนะ ขนาดเขาไปเรียนไกลถึงกรุงเทพฯ ก็ยังมี
แกใจแหวะเวียนมาหาทุกครั้งทีกลับมาบ้านกำนัน” คุณนายเอื้องกลิ่น
สรรเสริญความดีของว่าที่ลูกสะใภ้ในอนาคต

“ไม่ใช่ว่าเป็นเพราะแม่นั้นเอากระเป๋าแบรนด์เนมมาถวายแม่
ทุกครั้งทีเจอหรือกหรือครับ” เขาแย้งเสียงเย็น

“เอ๊ะ! มันไม่เกี่ยวอะไรกับกระเป๋าพวกนั้นเลยนะ” ใบหน้าของ
นางเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด ก่อนจะเริ่มเข้าประเด็นโดยไม่อ้อมกอบทำให้
เสียเวลาอีกต่อไป

“วันนี้แม่ไปดูดวงที่บ้านแม่หมอ ท่านบอกว่าพ่อแม่มกำลังจะมี
เคราะห์หนักถึงขนาดง่อยเปลี้ยเสียขา ทางแก้ทางเดียวคือลูกต้อง
แต่งงานกับหนูแก้วตาซะ!”

เมฆาปล้ำยหัวเราะออกมาเสียงดังเมื่อได้ฟัง มีที่ไหนสะเดาะ
เคราะห์ด้วยการแต่งงานกัน

“ข้าอะไรหา! นี่ไม่ใช่เรื่องตลกนะ แม่หมอท่านแม่นแค้ไหนลูก
ก็รู้ ท่านยังบอกอีกด้วยว่าพ่อแม่มกับหนูแก้วตาเป็นเนื้อคู่กันมาตั้งแต่
ชาติปางก่อน ต้องแต่งงานเพื่อเสริมบารมีให้กัน ลูกจะได้พ้นเคราะห์”

“แม่อ่างม गयाไปหน่อยเลยครับ หมอดูมันก็คือหมอดูเดานั่นแหละ
ทำมารู้เป็นตุเป็นตะว่าผมเป็นเนื้อคู่กับคนโน้นคนนี้ เหอะ น่าสมเพช
หากินบนความงมงายของคนอื่น”

“หยุดลบหลู่แม่หมอดีๆนี่นะ!” คุณนายเอื้องกลิ่นขึ้นเสียง
อย่างเดือดดาล “ยังงั้นซะพ่อแม่มก็ต้องแต่งงานในเดือนหน้า แม่คุยกับ
กำนันเรื่องสู่ขอหนูแก้วตาแล้วด้วย กำนันเขาก็ไม่ขัดข้องอะไร”

“ทำไมแม่ไม่ถามความสมัครใจของผมเลยว่ามีผมอยากแต่งงาน

หรือเปล่า!” คราวนี้ลูกชายเริ่มโกรธมารดาขึ้นมาบ้าง ที่ผ่านมามีฝ่าย
แค่พยายามโน้มน้าวเขาให้เปิดใจกับยายแก้วตานี้ แต่คราวนี้ข้ามเส้น
ถึงขนาดมัดมือชกให้แต่งงาน

“ลูกกำลังจะมีเคราะห์หนัก! จะให้แม่นิ่งเฉยโดยที่ไม่ทำอะไร
จั้นหรือ นี่คือทางแก้ปัญหาทางเดียวที่จะช่วยให้ลูกพ้นเคราะห์ และ
แม่หมอยังบอกแม่อีกว่าทันทีที่แต่งงาน ชีวิตของพ่อเมฆจะดีขึ้น เพราะ
มีหนูแก้วตาช่วยเสริมบารมีให้”

“ผมไม่อยากฟังเรื่องเคราะห์กรรมเงี้ยงั้น ผมไม่สน เพราะผม
ไม่เชื่อหมอดู ให้ตายยังไงผมก็ไม่มีทางแต่งงานกับยายแก้วตานั่น
เด็ดขาด” เมฆยื่นคำขาดแล้วผุดลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร เกิดอึดข้าว
ทั้งที่กินไปได้ไม่กี่คำ

“ทำไม่ถึงได้ต่อต้านแบบนี้! ลูกต้องแต่งงาน! แม่เตรียมงาน
แต่งงานทุกอย่างพร้อมแล้วในเดือนหน้า ยังไงก็ต้องแต่ง!”

“ผมไม่แต่ง! ถ้าแม่ยังไม่เลิกบังคับผมอีกละก็ ผมจะหาเมียแต่ง
เข้ามาเอง แม่จะได้เลิกเข้าขี้ให้ผมไปแต่งงานกับยายนั่น” บุรุษหนุ่ม
รีบสาวเท้าเร็วๆ ให้พ้นไปจากห้องโถง ไม่อยากจะทะเลาะกับมารดา
ให้เป็นบาปเสียเปล่าๆ

ชีวิตเขาถูกล้ำเส้นเข้ามาทุกขณะ เห็นที่คราวนี้เขาคงต้องหา
เมียแต่งเข้ามาในบ้านเองตามคำแนะนำของคุณตาจริงๆ เสียแล้ว

“คุณนายกับคุณเมฆเขามีเรื่องทะเลาะอะไรกันนะแม่”
แดนดินเอ่ยถามมารดา เมื่อได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายดังมาถึง
ครัวหลังบ้าน ซึ่งตนกำลังนั่งกินข้าวร่วมกับคนรับใช้ทุกคนในบ้านใหญ่

“ข้าจะไปรู้เรื่องของเจ้านายใหม่ละ ข้าก็นั่งกับเอ็งอยู่ตรงนี้” นาง
เพ็ญว่า แต่ก็มิวายเดินออกไปดู แล้วสักครู่ก็กลับเข้ามา

“คุณเมฆหนีขึ้นนอนไปแล้ว ข้าว่าต้องทะเลาะกันเรื่อง...”

“เรื่องอะไรหรือจะบ้า” หนึ่งในบรรดาสาวใช้ถามขึ้นบ้าง

“เรื่องที่คุณนายจะบังคับให้คุณเมฆแต่งงานกับคุณแก้วตานะสิ”

“หา!” ทุกคนอุทานออกมาพร้อมกัน

“ก็วันนี้ข้าตามคุณนายไปหาแม่หมอมมา แม่หมอมท่านทักว่าคุณเมฆกำลังจะมีเคราะห์ ถึงขนาดง่อยเปลี้ยเสียขาเขี้ยวนา และแม่หมอมยังบอกทางแก้มาอีกด้วยว่า คุณเมฆจะต้องแต่งงานกับคุณแก้วตาเพื่อเสริมบารมี ขจัดกรรม หากไม่แต่งภายในเดือนหน้า คุณเมฆจะต้องประสบอุบัติเหตุร้ายแรง”

“โอ้โฮ แม่หมอมท่านรู้ลึกถึงขนาดนี้เลยหรือจะ”

“อูย... น่ากลัวจริง ฉันเคยได้ยินว่าแม่หมอคนนี้เขาทำนายแม่นมากเสียด้วย”

“นั่นสิ แล้วถ้าเกิดคุณเมฆพิการขึ้นมาละ อี๋...”

“พอได้แล้วพวกเอ็งนะ เลิกเชื่อเรื่องมงายไร้สาระนี้สักที มันไม่เกิดขึ้นจริงหรอก เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาวิตกจริตกันว่าคุณเมฆจะง่อยเปลี้ยเสียขา” แคนดินว่าเข้าใจอย่างโกรธๆ เจ้านายของเขาไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ทำไม่ต้องเอามาพูดกันสนุกปากให้เป็นลางไม่ดีแบบนั้น

“ชิชะ วอนชะแล้วไอ้เนี่ย อย่าได้ไปลบหลู่แม่หมอมท่าน” นางเพ็องชีหน้าลูกชายตัวดี

“แม่อีกเป็นไปกับคุณนายด้วยหรือเนี่ย” ชายหนุ่มส่ายศีรษะพลางถอนใจเฮือกใหญ่

“มันไม่ใช่เรื่องมงายนะโว้ย!” นางแย้งเสียงดัง

“ไหนแม่อธิบายซิว่ามันไม่มงายยังไง ถ้าคุณเมฆจะมีเคราะห์จริงๆ ทางแก้ก็คือการทำบุญทำทาน ไม่ใช่มาแต่งงานเสริมบารมีแล้วมันจะไม่บังเอิญไปหน่อยหรือ ที่ยายแม่หมอมันชี้เป้ามาที่ผู้หญิงคนเดียวที่ตามติดคุณเมฆมาหลายปี”

“แล้วแต่งงานกับคุณแก้วตานี้เสียหยตรงไหน ทั้งสวย ทั้งรวย เป็นลูกสาวผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นเรา เห็นใหม่ว่าตัดเทียมคุณเมฆเกือบทุกอย่าง แถมคุณนายก็รักและเอ็นดูเธอมาก”

แดนดินนึกสมเพชในใจ ทั้งคนงานในไร่ นอกบ้านหรือในบ้านใหญ่ ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าคุณนายเอ็นดูลูกสาวกำนันเพราะกระเป๋าราคาแพง แม่เขาก็รู้ รู้ดีกว่าใครๆ ด้วยซ้ำ เพราะหากคุณนายหมดอำนาจในบ้านหลังจากมีงานแต่งงานแล้ว แม่ก็จะพุ่งไปเกาะแข่งเกาะขา นายหญิงคนใหม่ต่อไป คนเป็นลูกอย่างเขาน่ะย่อมรู้ทันแผนการของคนเป็นแม่ทุกอย่าง

“แม่ก็รอดต่อไปแล้วกัน ยังไงเจ้านายผมก็ไม่แต่งกับผู้หญิงคนนี้นี่แน่”

“หึ แล้วเอ็งคิดว่าคุณเมฆจะฝืนคำสั่งคุณนายได้จริงหรือ คุณนายท่านเป็นแม่”

“คุณเมฆไม่เคยขัดใจคุณนาย ยกเว้นเรื่องไม่เป็นเรื่อง เขาเด็ดขาดแค่ไหน ที่ผ่านมามีพวกเราก็เห็นๆ กันอยู่ ยิ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนอย่างการแต่งงาน เขาไม่ยอมให้ใครมาบังคับแน่” ชายหนุ่มรู้นิสัยของเจ้านายผู้ซึ่งเป็นเหมือนพี่ชายคนหนึ่งของตนอย่างดี

“อ้อ ผมจะบอกให้แม่ฟังอีกอย่าง คุณเมฆมีสาวชาวกรุงที่สนใจจะคบหาอยู่แล้วด้วย ไม่ต้องไปเชียร์คนอื่นให้เสียเวลาหรอก”

“โถไอ้นี้ ยกย่อน้ำเราอะ เดียวบ๊ิดตีด้วยสากกะเบือเสียเลย!” นางเพ็ญจางสากที่ใช้ตำพริกอยู่ไปที่เจ้าลูกชายเป็นการขู่

“แบร์ เก่งจริงก็ตามมาดิ โถ แม่วิ่งไม่ทันผมหรอก” แดนดินผละจากจานข้าวไปในเวลาอันรวดเร็ว มีวaihันมาล้อเลียนมารดา ก่อนจะวิ่งตั้งตงหนีไปที่ห้องนอนของตัวเอง

“กวนตีนได้พอมันจริงๆ เลย” นางบ่นอย่างเอือมระอา

“อ้าวแม่เพ็ญ พุดให้มันดีๆ นา เกียวอะไรกับข้าล่ะ” บุญมาก

ที่นั่งกินข้าวอยู่ด้วยได้เถียงคนเป็นเมียกลับ

“เกี้ยววลี! เพราะเอ็งเป็นพ่อมันไง ไม่รู้จักสั่งสอนมันให้มีสัมมา-
คารวะเหมือนคนอื่นเขาบ้าง”

“เอ็งเป็นแม่ เอ็งนั่นแหละมีหน้าที่สอน วันๆ มัวแต่บ่นๆ ด่าๆ
แล้วมันจะได้อะไรขึ้นมาวะ”

“หน้อยแน่แก กล้ายอกย้อนข้าเรอะตาบุญ!”

แล้วสงครามผิวเมียก็เกิดขึ้นภายในห้องครัวนั้น อึ้งตุงนั่ง
วุ่นวายไปหมด เหล่าคนงานคนใช้ที่นั่งกินข้าวกันอยู่ต่างก็หัวเราะเฮลั่น
กันสนุกสนาน รวากับกำลังเชียร์มวยคู่โปรด เป็นสีสันและความสุข
เล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านวรานุกร